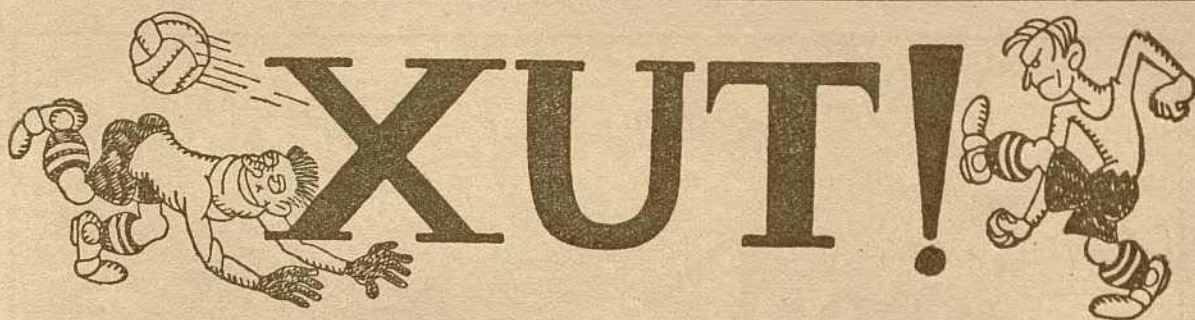

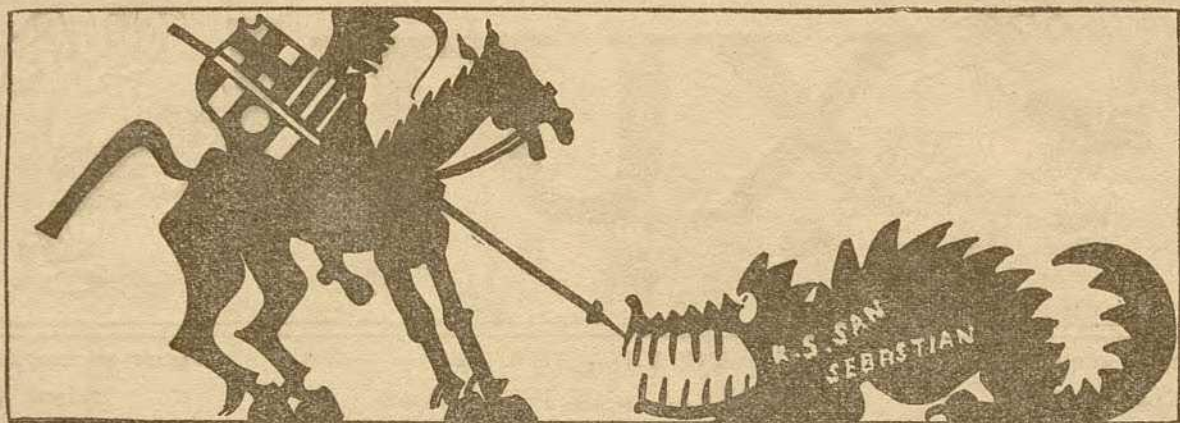
REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
CONSELL DE CENT, 201

ANY VII — NUM. 296
BARCELONA, 30 DE JUNY DE 1928

APARTAT DE CORREUS 984
TELÈFON 3569 2

EL QUE CANTA, ELS DONOSTIARRES ESPANTA
— Qui ho deia que ja no cantava?

JA SOM CAMPIONS!!!

Hem de confessar que no ens ho esperàvem. Com a mals abstenicionistes hem fracassat lamentablement. Malgrat els nostres pronòstics pessimistes, hem guanyat i no hi ha hagut ni un mort ni un ferit. Un parell d'apretades insignificants a en Llorenç no són prou argument per mantenir-nos en el pla melodramàtic que ens havíem situat. Els pobres infelïços pronosticadors que véiem en somnis l'equip del «Barça» embenat de cap a peus, ple de bonys i de nafres, passejat amb camilla i vençut, comprenem que ens havíem aclaparat amb un excés d'anticipació. S'ha guanyat noblement; la «Real Sociedad» ha perdut, sense que els seus espeternecs causessin destroces de consideració, i el públic de Santander s'ha portat correctament. Gairebé res!

I nosaltres, tan castissos, sense comprendre que devem una explicació als lectors per haver-los alarmat injustament.

[Cal que ens excusem i ho farem.

L'equip de la «Real Sociedad» no va sortir al camp amb la confiança de l'altra vegada.

El públic de Santander, després del resultat engrescador de l'Olimpíada, ja li havia perdut la confiança.]

Per altra banda, en Llorenç, que té temporades, que és curt de talla i altres que sura per damunt dels porters, i que un dia, per una vul-

gar entremaliadura, fou expulsat del «Barcelona», va tenir una tarda d'aquelles que commouen i emocionen.

[I és que el «Barça» és el «Barça», i en els moments decisius es creix. Això, nosaltres, en ple pessimisme, ho havíem oblidat.]

Es de esperar que els lectors, en plena disbauxa del triomf no ens ho tindran en compte, o bé confessaran que ells tampoc les tenien totes.

Qui s'havia de pensar que en Sami cantaria com una calàndria i en Sastre es mostraria àgil i risueño i alegre i que en Llorenç deturaria els xuts que fregaven el travesser.

Més francs no ho podem ésser.

Aquestes confessions únicament les fem per posar de relleu el triomf del «Barça». L'haver guanyat un partit que es presentava

diffícil demostra quin ha estat l'esforç de l'equip blau-grana. Aquesta vegada ha demostrat fins a quin punt tenia amor propi.

Aquesta tarda, en presentar-se l'equip al Camp de Les Corts, s'ha de demostrar d'una manera ben patent fins on arriba el nostre agraïment. Es qüestió de què per correspondre al sacrifici dels jugadors els socis sacrificuin quelcom. Que sacrificuin l'hongo, o els elàstics blau-grana, qualsevol cosa que s'estimin amb tota l'ànima i així demostraran que són agraïts.

Si fos possible invitar l'equip de la «Real Sociedad» per fer un homenatge a en Mariscal, a en Trinó i en Cholí encara disfrutariem més. Unicament ens xeringaria que en Mariscal es presentés amb la galta embenada de resultes de la bufa que li va clavar en Carulla.

Quan surti al camp en Llorenç, amb el certificat acreditant que no és curt, convé que l'aplaudim frenèticament per fe-li oblidar aquella mala estona que li vàrem fer passar, i la Junta colloqui el seu certificat al costat del de la llarga vista d'en Platko.

Després d'escriure aquestes ratlles ens en anem a rebre el «Barça» en corporació disposats a ofegar amb els nostres crits els dels altres potents barítors del «Barça» i ésser testimonis de la rebuda més apoteòsica que s'haurà fet a Barcelona.]

EL CÒNCLAVE

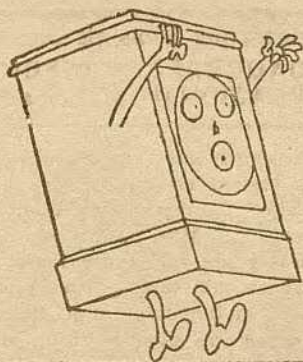

Bebedors de xampany : proveu el **VIVERT**

350 C. C. TIPO SAHARA 1.450 PTS.
Agència : Mallorca, 279

PPTROILO VEGETAL

Detura la calçada al cabell i treu la caspa
BETRIA HOSPITAL, 113

SENSE CONTEMPLACIONS

Drama metàlic en uns quants actes (veurem els que sortiran) de mals costums barcelonistes, ple de simbolismes, imatges, sàvies ensenyances i exemples.

Aquest drama sols podrà ésser representat en locals ventilats i que tinguin varies sortides al carrer per si es declarava un incendi.

La prosopopeia i la importància són el disfràs de la ingenuïtat i la incompetència.

MAQUIAVEL

ACTE I

(Sala de Juntes del «Barça». Sillons de caoba tapissats de vellut vermell. Retrats per les parets i taula de ping-pong al mig. En alçar-se el teló, don Arcadio es fa la manicura. En Calvet, respectuós, roman dret a prop seu.)

DON ARCADIO.—Què li sembla, Calvet? No troba que les ungles daurades amb purpurina donen un segell de distinció molt personal?

CALVET (vessant llàgrimes d'admiració).—Oh, don Arcadio! Les seves mans semblen talment de bisuteria.

DON ARCADIO.—S'ha fixat com brillen (amb indignació de bon to). Què veig! Una brossa a les sabates! Es horrible! Calvet, li prego que m'hi vulgui donar un cop de raspall.

CALVET (amable, condescendent i versallesc).—Amb la meua mà-

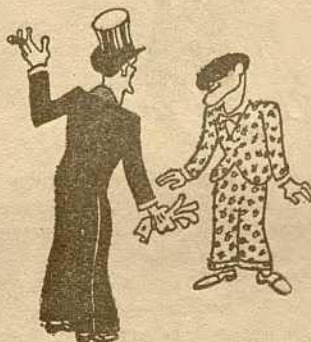
nega li treuré (fixant-se amb els mitjons). Esplèndids mitjons! són de seda.

DON ARCADIO.—Sí. Són fets de la seda d'uns cucs que la marquesa de Flor de Saüc va criar expressament per a mi.

(Entra el senyor Sunol. En Calvet en veure'l es retira discretament.)

SENYOR SUNOL.—Don Arcadio! El telegrama d'en Torres Ullastres és encoratjador. Llegeixi.

DON ARCADIO.—(Llegeix). Es delicadament admirable. Aques-

ta tournée serà la salvació del club. Així, per alt, em sembla que deixarà netes unes cent mil pessetes.

SUNOL.—Potser més. Sobretot, don Arcadio, sigui maquiavèlic. Piques converses amb els jugadors i res de contemplacions. Ells se'n moren de ganes d'anar a Amèrica.

DON ARCADIO.—Els donarem una petita gratificació i llestos. Confia en mi, que ja sap que quan convé treure l'energia la trec.

(En Calvet entra de puntetes i reverenciós es situa a una respectuosa distància de don Arcadio.)

SENYOR SUNOL.—Què passa, Calvet?

CALVET.—En Samitier demana per entrar.

SENYOR SUNOL.—Què deu voler?

DON ARCADIO.—Aviat ho sabrem. Digui-li que passi.

(En Calvet es retira i als pocs moments compareix en Sami, amb el barret posat, les mans a les butxaques i cara de pocs amics.)

SAMI.—Hola, Pep!

SENYOR SUNOL.—Hola, Sami! Què hi ha de nou?

SAMI (llençant el cigarro damunt d'un silló).—Com està això d'Amèrica?

DON ARCADIO.—Molt bé! Ja és un fet!

SENYOR SUNOL.—Si tens l'smocking arnat, ja pots començar a fer-te'n un altre.

SAMI.—No hi ha pressa! No vindrà de quinze dies.

DON ARCADIO.—Com? No veu que el dia cinc ens en anem. Si se l'ha de fer, vagi a casa el sastre de seguida.

SAMI.—No m'hi faig amb el sastre.

SENYOR SUNOL.—Vaja, Sami, no ens facis bobejar. Què et succeeix? Tu portes alguna intenció.

SAMI (amb energia).—Es que això és a can...!

DON ARCADIO.—Valga'm Sant Nicodemus.

SAMI.—I doncs què? Manquen pocs dies per sortir i encara no hem parlat de còmquibus.

DON ARCADIO.—Què vol dir?

SAMI.—Que la pasta no ve.

DON ARCADIO.—No l'entenc.

Policlínica BA CREU

Carrer de Sant Pau, 40

UROLOGIA: Curació ràpida per mètodes moderns

XAMPANY SANT JORDI

EL MILLOR DE CAVA
BODEGAS CATALANAS
Casp, 115 : Telèfon 377 S. P. : BARCELONA

SENYOR SUÑOL.—Jo sí. (A en Sami.) I quant vols?

SAMI.—Tres vegades més.

DON ARCADIO.—Eh?

SENYOR SUÑOL.—Caram!

SAMI.—O això, o no hi vaig.

(Davant de la catàstrofe, don Arcadio i en Suñol, després de passar-se mantes vegades la mà pel front, accedeixen.)

SAMI.—Ni un cèntim menys.

DON ARCADIO.—Sobretot que no ho sàpiguen els altres.

SENYOR SUÑOL.—Sigués discret.

(En Sami se'n va xiulant i don Arcadio i el senyor Suñol queden consternats.)

ACTE II

(Un cafè cèntric. En Piera, en Plattko, en Mas i en Walter discuteixen acaloradament al voltant d'una taula de marbre.)

PLATTKO.—Jo no he demanat. He exigit.

PIERA.—I què?

PLATTKO.—Han aflluixat sense protestar.

PIERA (clavant un cop de puny a la taula).—Doncs, vátua el nas...! Jo no vull quedar-me endarrera. Ja em sentiran. (Se'n va corrents treient foc pels queixals.)

MAS.—I nosaltres, què?

WALTER.—Nosaltres hem de fer un punt.

MAS.—Tu i jo som imprescindibles.

WALTER.—I no és paveria.

MAS.—Ni immodèstia.

WALTER.—Doncs pit i a l'aigua, «tzwather hall thais roskof» (que en català vol dir *quien no lloira no mama*).

ACTE III

(Menjador de casa don Arcadio. Luxe, bon gust, tapissos perses, catifes de porcellana, trofeus de

pesca, mobles d'assabatxe i cadires de marbre. Don Arcadio, assegut en un silló amb cara de mala't, pren una tassa de camamilla. El senyor Suñol, passejant a grans gambades amunt i avall del local, rondina.)

SENYOR SUÑOL (indignat).—Es intolerable! No ho hauria esperat mai d'en Piera! Es inaudit! Al pas que anem, els beneficis de la *tournée* quedaran reduït a dos xavos.

DON ARCADIO.—Bé. No ens hi amoïnem! El més important és que no tinguem d'afegir-hi res.

SENYOR SUÑOL.—No més faltaria això.

(Un criat vestit d'opereta amb calça curta de pana verda i botons daurats, cobert de cascades de

cordons, amb mitges calades i sabates amb civelles, entra amb el cap baix i es postra als peus de don Arcadio.)

CRAT.—Si la meua veu no pot ferir el tímpan delicat de les seves oïdes, em permetré l'atreviment de posar en coneixement de sa eminència que dos cavallers desitgen tenir l'honor de parlar-li.

DON ARCADIO.—Qui són?

CRAT.—El senyor Mas i el senyor Walter.

DON ARCADIO.—*Relàmpago!*

SENYOR SUÑOL.—Mac...!

(El criat fa un gest d'estranyesa, es senya i es retira ofès). (Mentre don Arcadio i el senyor Suñol

Articles per a tots els esports
FONOGRAFS I DISCOS
LA NACIONAL : Sta. Anna, 21

s'arregnen els pocs cabells que els resten, entren en Mas i en Walter, gronxant-se olímpicament. En Mas patina per l'ençerat i per no perdre l'equilibri arrenca un tapís. En Walter penja el barret en una làmpara i deixa els guants dintre d'un gerro.)

MAS (amb elegància no exempta de distinció).—Veurà, uns servidors hem vingut...

SENYOR SUÑOL.—Quant?

MAS.—Ara mateix.

SENYOR SUÑOL.—Vull dir quant voleu?

WALTER.—Home... veurà... caram.

MAS.—No ens ve d'una hora.

DON ARCADIO.—A nosaltres sí.

Abreviem abans no em fereixi.

MAS.—Jo crec que amb... pessetes estaria posat en raó i ens podríem entendre.

WALTER.—Nosaltres som modestos, però veurà, els altres apreten i què ha de fer un. També seria trist que un...

DON ARCADIO.—Ja se'n poden anar. Tindran el que volen. (En Mas i en Walter se'n van i mentre don Arcadio i en Suñol ploren desconsoladament cau el teló.)

ACTE IV

(Carrer de l'esquerra de l'Eixamplis. En Mas amb barret de copa i smocking es fa cirar les botes per setena vegada. En Sastre, que va de conquesta, el veu i s'atura.)

SASTRE.—Caram! Que vas mudat! Que és de la casa Paquita aquest smocking?

MAS.—No. Es d'en Max Weldy.

SASTRE.—Es veu que l'abilles.

MAS.—Psè! Vaig anar allí i els vaig dir: «Això s'ha acabat. Si no em donen tantes pessetes, no

ACADEMIA PRACTICA

Fund. i or. D. MIQUEL BOFILL TRIAS, Fontanella, 4, pral i 1.º. Director: PERE PAGÈS LLUIS

COMERÇ I IDIOMES

Prof. orat expert nacional i estranger : CLASSES per ambdós sexes en locals independents

L'únic substitut del VIVERT

vaig a Amèrica de cap de les maneres».

SASTRE.—I ells què?

MAS.—Veuràs: ells, quan van veure que si jo no hi anava la *tournee* fracassaria, em van donar el que vaig voler. (Imitant el Tenorio). Sóc així jo!

SASTRE.—Doncs ara hi vaig jo. (En Sastre, com un torero quan fa el *paseillo*, se'n va tot pintureru disposat a donar un espectacle.)

ACTE V

(Sala de Junes. En alçar-se el teló, en Sastre es retira pel fons.

Resten en escena el senyor Sunol, don Arcadio i en Calvet.)
DON ARCADIO.—Passi-ho-bé, senyor Sastre.

SENYOR SUNOL (després d'una pausa).—A veure, Calvet, vol

Usar crema CELI

és ésser doblement formosa

Demaneu els productes de perfumeria CELI en els bons establiments

Esteban i Nolla, S. L.
Apartat, 273 : BARCELONA

VIVERT Vi natural escumós

Aperitiu i digestiu

fer el favor d'anotar les despeses en un paper?

CALVET (apuntant).—Ja està.

SENYOR SUNOL.—Vol apuntar-hi els guanys ara?

CALVET (apuntant).—Ja està.

SENYOR SUNOL.—Vol restar ara?

CALVET (restant).—En porto dos...Muuu... en porto cinc... Muuu... en porto set... Muuu... 117,000 pessetes.

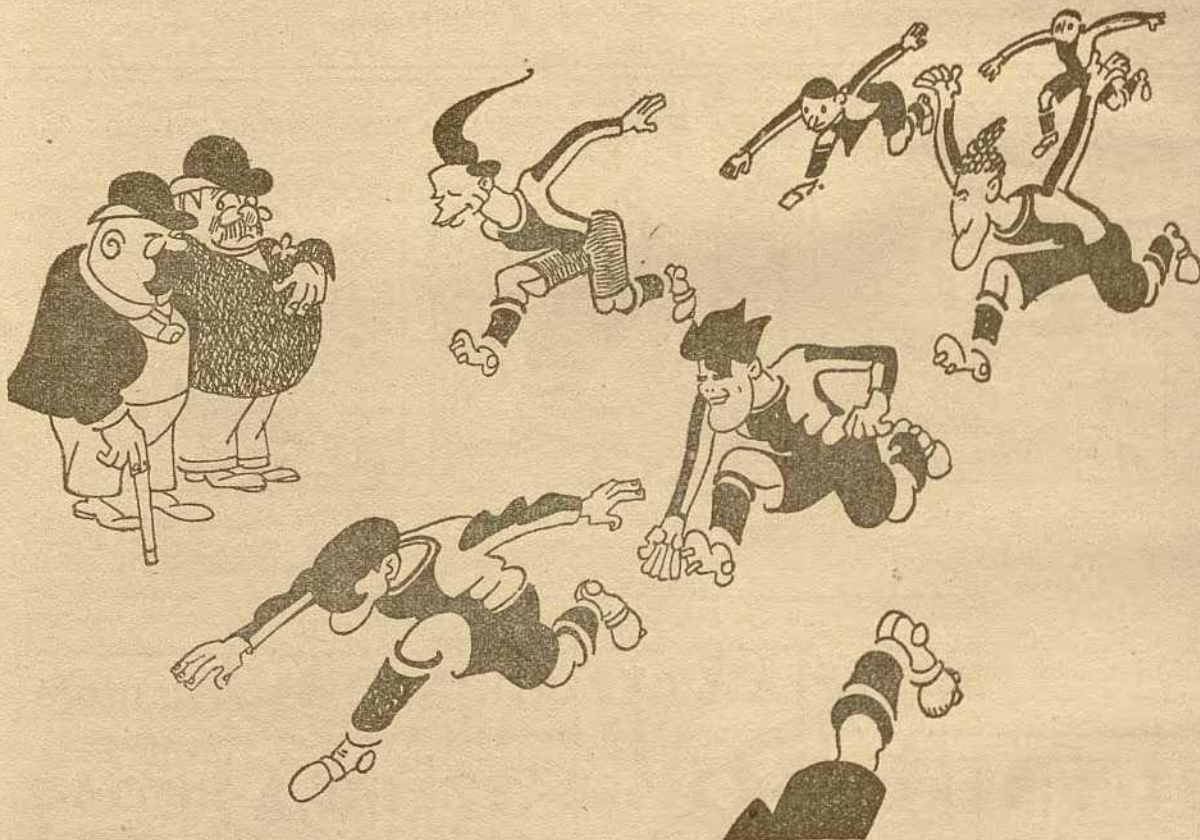
SENYOR SUNOL.—En contra?

CALVET.—Sí, senyor. En contra.

DON ARCADIO.—No cridi!

SENYOR SUNOL.—Es espantós. (Don Arcadio se'n va a trobar el tramoista i li diu a cau d'orella: «Tiri el teló perquè no transcendeixi!» El tramoista tira el teló i això queda entre vostès i nosaltres.)

DOVA

LA SORTIDA DE SANTANDER

—Però on van tan corrents. Que els tornen a empaïtar?

—Oh, no; avui correm per arribar a Barcelona, passar el platet a benefici d'en Torralba i guiar cap a Amèrica.

UNA ENQUESTA ORIGINAL

COM VAREN FER-VOS EL PRIMER GOL?

Aquesta és la pregunta que hem fet a tots els nostres porters, esperant que fóra d'un interès extraordinari, com aquest número del XUT!, per als nostres mai prou admirats llegidors. Ademés, per mitjà d'aquesta enquesta, hem aconseguit omplenar (horrible tragèdia!) unes quantes quartilles sense necessitat de gastar la més insignificant molècula de fòsforo.

Que no deixa de tenir el seu mèrit... o la seva barra, com vulguin.

Aquí tenen les respostes a la nostra enquesta dels «amos de les porteries» més importants de Catalunya:

«El primer gol, el primer gol? Ah! ja ho recordo: va ésser en un partit jugat al mig d'un carrer amb una colla de companys.

El «davanter-centre» contrari em va prometre un regal si me'n deixava encolomar un, doncs ja feia estona que ho intentava inútilment. Vaig accedir i em marcaren el primer gol a canvi d'un cromo (el regal) que explicava la manera d'evitarlos.»

Zamora

«El primer gol me'l vaig deixar marcar per compromís. Un dels davanter contraris va resultar ésser cosí meu i em demanà que l'hi deixés fer. Naturalment, no m'hi vaig poder negar i el cosí, que era un mal educat, en comptes d'un gol m'en va marcar cinc. D'aquella feta, no he volgut fer-me, gairebé, amb ningú de la família.»

Plattko

«Donc, mirin, el primer gol que varen marcar-me fou degut a una bādada com un temple. A vora la

porta hi havia una noia molt bufona (d'uns quinze abríles) que no parava de fer xistos i tirar-me unes indirectes que em feien fer «plongeoons» de satisfacció. Ella una vegada em digué:

—Com s'ho fa perquè no li entrin cap gol?

—Molt senzill, senyoreta: procurant no distreure'm—vaig contestar-li.

Però, mentre m'entretenia dient-li això, ja me n'havien ficat un a la gàbia.

La broma de la noia encara dura.»

Florensa

«El meu primer gol? Ah, ja me'n recordo: amb uns quants companys de col·legi ens vàrem engrascar per fer un simulacro d'homenatge. El «davanter-centre» dels contraris feia d'homenatjat. Jo, que llavors era molt petit (?), em va semblar que en un partit d'homenatge havia de fer algun obsequi a l'homenatjat i em vaig deixar encolomar el primer gol amb tota tranquil·litat.

FACTORS QUE HAN CONTRIBUIT PODEROSAMENT A LA RESURRECCIO DEL «BARCELONA»

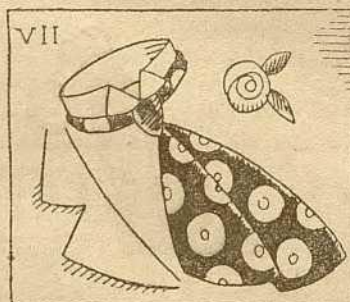
I
Els xuts d'en Sami

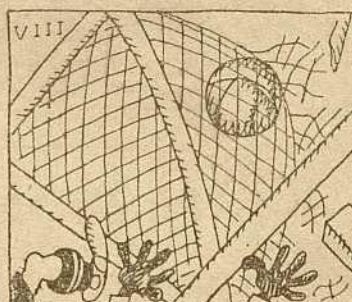
II
La barba del senyor Domènech

III
La unió inquebrantable de l'ala Piera-Sastre

VII
La corbata del senyor Claveguera

VIII
Però, sobretot, el gol de l'Olivella al camp de l'«Espanol»

El primer... i sis o set més perquè no es pogués queixar.»

Llorens

«El primer gol que varen marcar-me fou una veritable desgràcia, un problema tràgic digne de fer-ne un conte per qualsevol revista esportiva. Es tractava del meu «partit-debut» i jo feia esforços titànics per mantenir la meta *virginal*, quan de sobte vaig adonar-me que «d'interior-esquerra» n'abillava unes sabates mé plenes de claus i punxes que una ferreteria. Això no em preocupà el més mínim, però, heus-aquí que en una jugada rapidíssima, l'interior de les sabates ferrades llençà un xut tan potent que fins li fugí una de les sabates... en direcció a la porta que jo defensava!

Dues preguntes m'assaltaren ràpidament com dos futbolistes mal intencionats:

Havia de parar la pilota sense preocupar-me de la sabata fatídica?

Havia de procurar esquivar la sabata per evitar-me un perill greu al físic sense preocupar-me de la pilota que volava cap a les xarxes?

Em vaig decidir per lo segon, naturalment, i així varen marcar-me el primer gol.

Com a recòrd, conservo la sabata dins una vitrina.»

Casanovas

«No em preguntin pel primer gol que em marcaren, doncs, em poso frenètic i fins fóra capaç de llegir tots els anuncis de *La Vanguardia*. Però, en fi, com que es tracta del XUT!, fent un esforç, procuraré complaure'ls.

Estava jugant per primera vegada de porter en un camp de Vilafranca i tenia un dia d'aquells que fins les paro amb el c... quan, de cop i volta, i en el precís moment que anava a llençar-me als

peus d'un jugador que tractava de fer pensar a l'home del marcador, vaig sentir uns crits que deien:

—Sabater, puja que et guardo una ampolleta de xampany!

Vaig tocar el dos del camp sense adonar-me que, aprofitant la meua fugida, la pilota s'acabava d'entafurar a la porteria i corrent com un foll vaig anar a casa de l'home que acabava de cridar-me

**SOBRE EL CÈLEBRE
CHASSIS
CHRYSLER 72**

Tenim disponibles per a
l'entrega immediata

Sedan 7 places
Ples. 19.750

**Sedan bimousine
7 places**
Ples. 20.250

Tots dos amb 5.ª roda
equipada

**Representación de
Automóviles, S. A.**

**DIAGONAL i
RAMBLA DE
CATALUNYA**

d'una manera tan temptadora.

Però calcula, lector, *cuál no fue mi sorpresa* en enterar-me que l'home del xampany no em cridava a mi, sinó al pegot de la cantonada, per obsequiar-lo!

Quina manera tan idiota de deixar-me fer el primer gol!

Sabater

Per la còpia,

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARRI

Un altre èxit del XUT!

Podem dir que nosaltres hem estat els primers a moure la llebra pel que a l'homenatge i benefici i comiat d'en Torralba, la popular «vella», es refereix, ja que a l'esportiva del «Barça» des del març que el feien passar amb raons i un dels principals es demostrava enemic acèrrim de que es fes el dit homenatge.

Aquest senyor, que no planyia energies perquè es portessin a cap els altres homenatges a dos jugadors, que si bé els tenien merescuts, no poden presentar a la seva fulla de serveis el model de fidelitat i disciplina que pot presentar en Torralba, ja que a més d'ésser de casa nostra no té en contra velocitats de canvi de samarreta.

Ens consta, que un cop sortit en el darrer número del XUT! l'interviu amb en Torralba, els bons amics amb què compta han trobat més facilitats a tot arreu, ja que no els ha mancat l'ajuda de la premsa diària.

Podem, doncs, cantar victòria i dir als vells aficionats, el que saben d'en Torralba, que en un temps fou un dels més fermes puntals del primer equip, que ja no se n'anirà a la francesa, ja que el dia del partit de comiat no han de faltar-hi els aplaudiments que pel seu braó, la seva fidelitat, la seva modestia pel «Barcelona», s'ha fet mereixedor.

I un cop s'hagi establert a la República de les revolucions al minut, creiem que encara farà tronar i ploure ensenyant i revelant els secrets de la joventut eterna, del seu art en masegar turmells, mastegades de melsa i esqueixades de ronyó, als jugadors de per aquelles terres on és esperat com un nou Messies. A més no desconfiem veure dintre de poc temps en els diaris com el general Torralba ha conquerit la Presidència.

Bromes apart, quan sigui l'hora del comiat hi direm la nostra.

Motocicletes DUNELT, 250 c. c.

Doble record de 12 hores a Brooklands, promig 75'456 k. p. hora

GNOME & RHONE, 500 c. c.

Tourist-Trophy francès 1.^a

Tres dies de Fonz 1.^a

Kilòmetre llençat, Burdeus 1.^a

Exposició: **EUROPA-AMÈRICA** Carrer de París, 210
(xamfrà a la Diagonal)

La presentació del negre Sotolongo constituí un èxit amb precedents

Els que són aficionats a la lectura de novel·les per entregues i gasetilles de boxa ja sabien per endavant la fama de què venia precedit el gran Sotolongo. En penyes i reunions pugilístiques s'havia dit que el negre era «el Napoleón del Congo» i el llenyataire de las selvas virgenes. Quan les mares volien fer por a una criatura indisciplinada li cantaven:

«Duerme, niño bonito,
que viene Sotolongo
i se come a los socios
incluso al hongo.»

En Sotolongo era esperat amb fretura.

Per fi en Sotolongo es presenta al «Nuevo Mundo» per boxar contra en Compte en lloc d'en Murrall i els espectadors gairebé ompliren la sala.

En Sotolongo amb una since-

ritat que l'honora, desmentí a la pràctica tot el que s'havia dit d'ell. Recte en el procedir i incapaç de dissimular, es mostra tal com és en realitat. Dolent, ensopit, matusser, inexpert, lent i aclaparador. Unicament demostrà una cosa: que és negre. Respecte a aquest punt, hem de confessar que l'empresa no ens enganyava. En Sotolongo és ben negre. En Compte, enemic de posar de relleu els defectes d'un contrincant, s'adapta tot seguit a l'escola del negre i boxa amb una lentitud i una parsimònia edificant. Els «rounds» transcorrien fúnebres com un enterrament de tercera.

I el públic clamava venjança. Quan al vuitè «round» en Compte va clavar un cop de cap al negre que amb un xic més li fa la trepanació, el públic començà a desfilir convençut que s'havia acabat. Però el negre, magnànim i con-

descendent, disposat a fer-se un cartell tan sòlid com el del seu company Castillo, es resistia a plegar i els espectadors que restaven pogueren fruir dos «rounds» més, si cap tan emocionants com els anteriors.

La colònia negra integrada per en Sotolongo, en Castillo, en Ben Yussuff, el gremi de carboners i catorze cirabotes, està d'enhorabona.

En Tejeiro va boxar amb en Correa i va fer estralls. En el segon «round» va tombar el seu contrincant per dues vegades. En el tercer el va clavar de corcoll per poca estona i en el quart va insistir per tal de captar-se les sim-

COÑAC-CALA

NINGÚ EL SUPERA
ALGÚ L'IGUALA

paties del respectable. Però com que el respectable de vegades no sap el que vol i quan està de mala lluna fa pagar la festa al primer que es presenta, en lloc d'agrair els esforços d'en Tejeiro, no para d'esbrincar-lo durant el transcurs del combat. En començar el sisè «round» en Tejeiro s'alçà amatent i clavà una pinya de pronòstic a en Correa. Això acabà d'indignar el públic partidari de què els boxadors es facin un petó i una abraçada abans de pegar-se. En Tejeiro, desorientat amb aquella actitud, perdé la serenitat i acabà el combat sense fer res de notable i en Correa pogué arribar a terme sense haver entregat la seva ànima al Creador.

En Plaza i en Torres efectuaren un combat entretingut que acabà amb la victòria del segon.

El públic sortí encantat d'haver sortit de la vetllada i els comentaris respecte el negre Sotolongo foren unànims.

EL FRARE DEL BARÒMETRE

Plaça de Toros Monumental de Barcelona

Dissapte, 7 Juliol

NIT, a les 9'45

GRAN VETLLADA DE BOXA

A 10 rounds de 3 minuts

Joe Dundée contra **Hilari Martínez**

Campió mundial

Vencedor de les asces americans

A 10 rounds de 3 minuts

Ricard Alís contra **Kid Nitram**

Vencedor de Molina

A 10 rounds de 3 minuts

Josep Gironés contra **Tasin**

Formidable puncheur. Vencedor per k. o. de Johny Outhbert

A 8 rounds de 3 minuts

Vitriá contra **Di Cea**

La matavella del ring

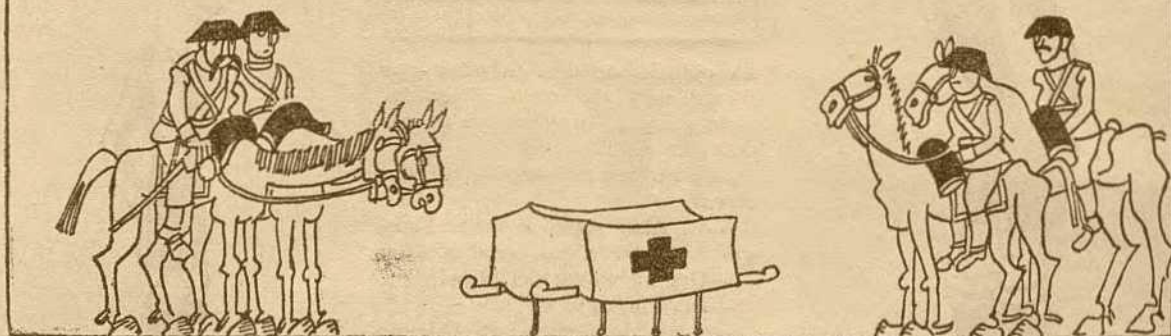
Dur batallador. Vencedor de Compte

A 4 rounds de 3 minuts

Jim Terry contra **Torres**

PREUS POPULARS: De 4 a 15 ptes. — Cadres de relog, de 13 a 80 ptes.
Per a localitats en les taquilles de l'empresa i Centres de Revenda

L'ÚLTIMA FINAL !!!

El «Barça» queda campió després de la tercera final, i els olímpics de la «Real» es queden amb les ganes. — La millor davantera del món féu una exhibició de pronòstic reservat i encolomà tres gols als donostiarres amb aquella elegància. — En Saracho per seguir la tradició, concedí un penal exagerat que valgué l'únic gol als de Sant Sebastià. — El públic semblava imparcial, i no mancà la reglamentària exhibició de boxa. — Sami, Piera i Llorens foren els herois

EL VIATGE

La travessia País del Sidral-Pol Nord, amb l'«Sprit of Saint-Pancràs» és de les coses més suggestives i interessants que es coneixen.

Per aquesta causa, quan amb l'avió arribàrem al Pol, quarantavuit segons i 3/5 abans de l'hora calculada, la satisfacció fou immensa i el fred encara més. Vàrem trobar mitja dotzena d'esquimalts que llegien el *Mundo* i ens comunicàren que en Nòbile no necessitava, afortunadament, els nostre serveis.

Quan el capità-manàia de la tribu dels *focus* (caçadors de focs) es varen enterar de què el nostre semi-monoplà ens tenia de conduir a Santander a presenciar la final, ens proposà tot seguit que li permetéssim acompanyar-nos, perquè ell era un ferm partidari del «Barça», entusiasta admirador dels articles d'en Deop, i optant a una de les múltiples places de secretari del club campió. Reuní als principals guerrers de la tribu i els explicà que tenia d'anar a portar diners al banc, i com que l'«Sprit of Saint-Pancràs» anava al «Sardineron», que és un lloc on hi ha molts bancs de sardines, aprofitaria l'avinentesa per fer el viatge amb nosaltres.

I com que els caps de la tribu no hi trobaren cap mena d'inconvenient, pujà a l'aparell, es despedí de la dona i les criatures, i després de fer testament aixecà el vol amb nosaltres i cap a Santander falta gent.

L'ARRIBADA

grana té un terrat magnífic. És una cosa grandiosa i inenarrable de tan extraordinària.

Així ja ningú no s'estranyarà que com que no plovia ni estava

núvol, el terrat esmentat servís de camp d'aterratge del nostre semi-monoplà. Quin lloc trobaríem més apropiat per aterrar que un terrat?

Abans, però, volguérem fer-nos càrrec de l'aspecte de Santander en vigílies de la tercera final i així donàrem un parell de tombs per damunt de la ciutat, a la fantàstica velocitat de tres mil siscens segons per hora, i a l'apreciable alçada de dos mil siscens trenta-dos metres i catorze centímetres sobre el nivell del terrat. El camp del «Sardineron» mirat així a vista de avió oferia un cop d'ull excel·lent. Es veia ben bé que les reformes el farien apte per inquirir-hi unes quantes mils pessetes més, i els trenta-quatre operaris que treballaven en aquestes reformes, es veia que estaven molt cançats ja que tots plegats s'estaven fent migdiada a les sis de la tarda. La ciutat oferia un aspecte altament interessant.

Hom podia observar els carrers bullint sota els calurosos efectes de sol, i se sentien perfectament les melangioses notes del «*Mañanitas de Monmartre*» que executava la pianola d'un bar. A la terrassa de l'hotel en Marculeta feia declaracions, i al balcó de la cambra número cinquanta-quatre, l'Aguiarre en mànegues de camisa donava els últims cops a un article de

HOTEL LLORET

RESTAURANT

R. Canalejas, 5 : Tel. A-3097

Coberts a 4, 6 i 10 pessetes
Grans salons per a banquets
i festes

TEMPORADA D'ESTIU

Abonos 30 coberts: 115 50 ptes.
inclòs la propina

Pensió diària: 10'50 pessetes

El reflexionador i pensatiu Sastre, autor del tercer gol i de 366 passades a en Piera.

primera necessitat per a *La Noche*, i se sentia un soroll de llauna que feia feresa.

ELS PREPARATIUS

Així que el nostre avió va ésser tancat al quarto del safareig, *Don Arcadio*, en Forns, en Sami i en Sastre pujaren a dalt del terrat a fer-nos els honors. En Sastre es posà a parlar de la caça del musol amb el nostre company d'expedició i mentre en Forns es preocupava d'explicar-nos els ben enraonats efectes de l'aigua de Solares damunt la moral dels nostres equipiers, *Don Arcadio* es va treure un diari de la butxaca i ens llegí tota una lletra de *Don Epifanio de Fortuny*, enviada a tots els rotatius santanderins.

—Aquests són els millors preparatius per el partit de demà — ens va dir—. La psicologia del públic d'aquí dalt és tant o més complicada que la del soci del «Barça».

GARATGE ESPLÈNDID

Compra-venda d'automòbils
Pupilsatges econòmics

Consell de Cent, 219 : Tel. 340-H : B r e i n a

Es qüestió, només, de saber - los portar amb una mica de gràcia. Cregui que guanyarem ben bé per dos gols de diferència.

—Arbitra en Saracho?— preguntàrem.

—Sí. Això significa molt. Pensi que hi haurà a'gún penal o altre.

—Quí ha vingut del *Mundo*?

—En Torrents.

—Adéu. Ja hem rebut. Que no ho sap que porta la negra?

—Oh, no en faci cas. Tingui en compte que viatja de rigorós incògnit i que m'ha promès que firmarà *Reti*.

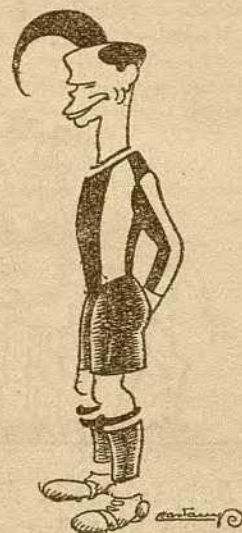
—Ah, així *bueno*.

Baixàrem al menjador. En Forns es posà un davantal de cuina i un casquet de *cok*, i es ficà a la cuina a fer el sopar. *Don Arcadio* vigilà com paraven la taula i en Parera es posà la jaquetilla de cambrer per fer els honors als seus companys.

—Jugarà en Llorens — digué *Don Arcadio*—. En Plattko està lesionat, però no passo cap ànsia perquè els de la «Real» xuten molt a fora. Pensi que guanyarem.

EL DIA DEL PARTIT

El matí del dia de Sant Pere va transcórrer més animat que els demés dies. De Sant Sebastià arribaven trens especials a cada moment, d'aquells que per dotze pessetes et porten amunt i avall, et paguen l'entrada al camp i no t'has de preocupar de la teca. Els bascs eren tants que fins ells mateixos se'n feien creus. Ells amb ells es donaven cops a l'esquena, es desitjaven un felix any nou, i quedaven entesos pel lloc on anirien a sopar per celebrar la victòria. Tothom llegia

L'«hombre-lagosta», el de les calces b'aves. Autor del primer gol i d'un seguit de proeses més, que donà una lliçó de joc a l'equip olímpic donostiarra.

un ban que l'alcalde havia fet enganxar per les cantonades, i no es veia un català ni per miracle.

L'Uzcudun envià un telegrama adherint-se a la victòria donostiarra, i la gent comentava molt favorablement la no arribada de cap tren especial de Barcelona.

A PUNT DE COMENÇAR

El públic santanderí, cregut que el partit s'acabaria novament amb un empat i serien necessàries una o més pròrroques, sollicità que fos començat a la una de la tarda. Així hi hauria temps per tot. Els donostiarres no s'hi avingueren de cap de les maneres, perquè segurs de la victòria no creien en la necessitat d'una pròrroga.

Els del «Barça», varen dir que farien el que els manessin, que ja sabien que no eren capaços de portar la contrària a ningú, i que es

ES EL MÉS INDICAT PER ARREGLAR EL CALÇAT

Mitges soles i talons en

15 minuts

6 PESSETES

MUNTANER

32

BARCELONA

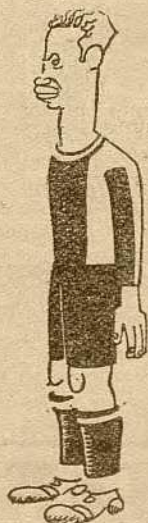
posaven per complet a les ordres de qualsevol. No cal dir que el públic aplaudí sense reserves aquesta benévola actitud. El partit, però, s'acordà començar-lo a les cinc.

Dues hores abans de començar el camp ja era ple, i es calcula que ben bé hi havien més de deu mil duros. Aparegueren els equips que foren ovacionats, tan l'un com l'altre, i seguidament sortiren els líneaments i jutges de gol vestits d'escolans, i darrera d'ells en Saracho, disfressat de vicari. El camp era sec, feia un sol que esquerdava les pedres, estàvem a vint-i-nou graus a l'ombra, i les cuques de l'herba s'havien amagat totes.

Es va veure un duro que feia capgirells en l'aire, però abans de tocar a terra el rellí ja l'havien tornat a agafar perquè segons digué a l'estiu no hi ha gaires misses i és qüestió de no exposar-se a perdre els diners de qualsevol manera. Els equips es varen arregar per començar, prèviament les amonestacions del cas i després d'haver fet prometença formal de no emprar altres mitjans de defensa i atac que aquells que puneixen els còdics.

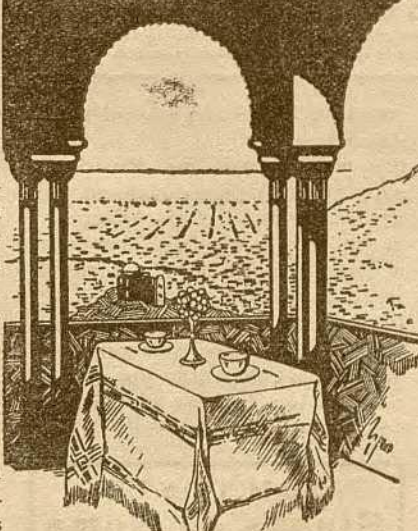
SOM-HI

El «Barça», a favor de sol i vent, va començar les escomeses a la porta de l'Izaguirre, i aviat

En Walter, que en els moments de perill fou la muralla xinesa i no diem l'autor del penal, perquè el veritable autor del penal fou en Saracho.

RESTAURANT TIBIDABO REGÀS

**EL MÉS BEN SITUAT
LA MILLOR CUINA
COBERTS 10.50, INCLÓS FUNICULAR
BANQUETS**

es va veure que hom tenia ganes de jugar-s'hi el coll. La davantera començà un joc de filigrana capaç d'esborronar a qualsevol, i el públic, gratament impressionat per la cara de Pasquès que feien els vint-i-dos jugadors, es mantingué en una actitud digne de qualsevol agrupació de frares de la Trapa. En Kiriki, castigat pels seus excessos de zel i les seves aficions anti-entrenadores, contemplava el panorama ben repapat a la tribuna, mentre en Plattko, assegut darrera la porta d'en Llorens, explicava al minúscul portret barcelonista que ell amb tot i ésser hongarès i saber fer ballar l'ós, una vegada es va jugar la pell del cap per la causa blaugrana, i que com a premi s'accontentà amb una sessió de tangos sentimentals a càrrec d'en Gardel, particular amic d'en Sami.

En Marcu'eta, convençut que el millor mig-centre de la «Real» era ell, es proposà no deixar que en Sami en toqués ni una, però aquest, que també per la seva part està ben convençut que el millor futbolista del món, després d'en

Zamora és ell, es disposà a amargar-li la tarda i a fer-lo trotar més que en Castillo quan té una tarda espessa i no n'arrep'ega cap.

EL PRIMER GOL

Feia nou minuts que s'havia començat el partit, i les brometes de la davantera del «Barça» començaven a presentar un aspecte una mica atabalador. En Piera, disposat a demostrar que es mereixia ben bé el sou entre en Sami i en Plattko, s'escapava d'en Trino, que era un content, i l'Izaguirre no guanyava per sustos.

En Sami, de sobte s'inspirà. Fèu quatre cabrioles i mitja, veié un defensa en actitud de badoc i fent una escapadeta d'aquelles de marca registrada, engegà un directe d'aquells que només paren als finals de trajecte, i la pilota va entrar tota satisfeta cap a la gàbia de la «Real».

Ja en teníem un.

L'EMPAT DE PENAL

El públic, que havia llegit les manifestacions d'en Marcu'eta, va somriure maquiavèlicament convençut que la «Real» afluiria. Els jugadors donostiarres, però, creguts que per guanyar partits és més convenient fer gols que no pas declaracions, les emprengueren de valent contra la pilota, i per uns moments els fotògrafs no

El gran Carulla, guanyador per B. S. (bufa seca) del temible carnisser Mariscal.

CENTRAL D'ESPECÍFICS PELAYO

Farmàcia Fujol & Cullerell

PELAYO, 56-TELÉF. 1831-A

MEDICAMENTOS DE TOT ARREU

Uloriud en la preparació de receptes. — El més gran assortit d'específics al millor preu. — Anàlisi de tote-menes. — Serums i vacunes conservats en cambra frigorífica.

donaren l'abast a deturar xuts a kik.

El senyor Saracho, refli especialitzat en els penals i la cria del conill de bosc en gàbies de filferro colat, va comprendre que si ell no s'hi agafava per un cap, els pobres donostiarres no farien res de bo, i aprofità la primera entrada d'en Walter per xiular el corresponent penal. El públic basc aplaudí agraït i content. Evidentment, aquest penal era una necessitat que ja feia uns quants minuts que es deixava sentir. Anaven setze minuts de joc, i en Zaldua va transformar la imaginària falta en el gol de l'empat. El públic imparcial dedicà una serenata de xiulets al *tremebundo* refli, i es feia creus de què els gols es poguessin aconseguir amb tanta facilitat i sense més ni més.

PERO...

En Sami, que tenia la bona i estava inspiradíssim, va fer una petita allocució a en Sastre, explicant-li la necessitat de fer alguna cosa genial per quedar bé als ulls d'aquella noia del tramvia de la plaça de la Universitat. Aquest, disposat a obtenir el sí de totes les sabateretes del carrer de Sant Pau, es posà la mà al pit, féu un jurament d'allò més complicat i després d'una escapadeta de triple intenció passà la pilota a en Piera, el qual la remeté per certificat a l'Arocha i aquest li ventà una clatellada tan ferma que l'home del marcador no tingué altre remei que posar un dos a la casilla dels gols del «Barça». La gent es quedà veient visions, i els més ja es prometeren un sopar de cinc duros a base de la freixura d'en Marculeta i d'en Mariscal, com a venjança de la derrota.

ARA VA BE

Els del «Barça», que ja s'ho veien segur, començaren a fer desprecis als olímpics, i per estalviar feina als amateurs de Donostia, es

passaven les pilotes ells amb ells. Aquesta, convençuda que el millor que podia fer era no encaparrar-s'hi, es deixà portar com un vulgar miler de socis del «Barça», i anava dels peus d'un blau-grana al cap d'un altre del seu costat, sense ni tan sols amoinar-se per tocar a terra. Mentrestant els davanters bascos no n'ensopegaven gaires, i els pocs xuts que anaven a porta, en Llorens es cuidà de no deixar-los passar.

200 MODELS DE Globus de Goma

Per Anunci, Balls i Festes

ENANO AZUL

Tel. 1327 d. : Rbla. Catalunya, 60

APA, SENYORS, QUE CACADA VEGADA ES TREU

En Castillo, que d'ençà que va llegir allò de *La mujer que agotó el amor*, no ha fet mai més res de bo, agafà la pilota i intentà passar-la a en Sagi, però ho féu amb tanta precisió, que la pilota se n'anà modestament cap a kik pel cantó d'en Piera. En Sami, però, vetllant per la integritat dels fotògrafs, apretà a córrer, féu tres saltirons i l'arrepel·legà en el precís moment que l'Arrillaga anava a intervenir vetllant també per la salut dels impressionadors de fotografies. La pilota es desvià cap a la dreta, i en Sastre, *ni corto ni perezoso*, es cuidà que l'home del marcador no s'avorris, i així el «Barça» aconseguí el seu tercer gol.

Havien passat trenta dos minuts de joc, i els pals feien la competència a l'Izaguirre amb el que feia referència a deturar xuts perillosos dels davanters barcelonistes, que es feren amos de la situació i que ni el rei els era bon mosso. Es succeïren les escapades emocionants, i després d'un nou xut d'en Sastre, que no entrà ben bé per miracle, el vicari Saracho es donà per satisfet i tot tocant el xiulet recomanà als jugadors que se n'anessin a reposar una estoneta i que no fossin tontos i no s'hi encaparrassin massa.

TORNEM-HI, QUE NO HA ESTAT RES :: ::

La reaparició dels equips al camp, fou saludada pel respectable amb diferents mostres de satisfacció. La «Real», de bones a primeres, ja començà a apretar, demostrant ganes d'anar per feina, i el fet que es tiressin dos còrnors seguits contra el «Barça» fou causa que entre els *sansebastianescos* la confiança en el seu equip tornés a ésser il·limitada, fins al punt que un donostiarra es jugà el *tiroliro* de la boina contra dos botons dels calçotets d'un imparcial, a favor de la victòria de la «Real».

Es registraren uns quants al!!!, típics de castell de focs, a conseqüència d'un formidable xut d'en Chollín que en Llorens, que estava apoteòsic, deturà espièndidament. Acte seguit en Marculeta, que s'estava posant a to, efectuà unes quantes jugades que foren l'admiració de *propios y extraños*, però que, afortunadament pel «Barça», no repercutiren al marcador.

L'EXCEL·LENTÍSSIM
SENYOR PIERA ::

El millor extrem dreta del món, que d'ençà que es va casar, torna a trobar-se en possessió d'aquelles

VELIE

AUTO AMERICÀ

DE 6 I 8 CILINDRES EN LÍNEA

Per la seva força i velocitat desafia als millors cotxes dels seus competidors

E. MAGRE - Provença, 175 bis

¡Automodilistes! ¡ULL VIU!

Els millors Tollers de Reparacions elèctriques amb tot el que és de l'Automòbil

Tollers CABVERA
Provença, 312-Tel. G. 1296

magnífiques qualitats que temps enrera li valgueren la consagració, es decidí a demostrar que quan li dona la gana no té aturador, i el pobre Trino passà més disgustos que els pobres radio-escuchas quan la primera final. En Piera driblava, feia filigranes, feia florilegios, tornava a driblar, tornava a fer filigranes i tornava a fer florilegios i acabava les jugades amb unes inversemblants canonades a la porta donostiarrà que no entraren per veritable miracle. Ell sol donà més sensació de perill que tot l'equip de la «Real» i els seus incondicionals plegats, i l'Izaguirre no s'hi veia de content i no donava l'abast a rescar-se la panxa per terra a còpia d'estirades i més estirades.

LA PRUDENT I BEN EN- RAONADA DEFENSIVA ::

De totes maneres els de la «Real» són del morro fort i no es volgueren convèncer que ja no hi havia res a fer. Els mitjos apretaven, en Marculeta es creixia i els del «Barça» començaren a pensar amb l'excursió a Amèrica i opinaven que no valia la pena de matar-s'hi massa, i per això es decidiren a afliuixar.

La defensiva s'organitzà en forma immillorable, i els despejes a la tribuna es succeïen amb una assiduitat corprenedora. Els minuts anaven passant amb una regularitat cronològica, i la «Real» dominava que era un gust, però no en treia res.

En Piera, que com que encara li dura l'estar de llomillo, va jugar de dia de gala i va fer rodar el cap als olímpics.

UNA EXHIBICIO DE BOXA SEGUITA DE LES CORRESPONENTS EXPULSIONS :: :: ::

En Llorens es veié obligat a intervenir en unes quantes ocasions de gran emoció, però afortunadament el xicot se'n sortí de totes amb completa integritat personal.

En Sami efectuà la jugada màxima de la tarda, passejant-se mig equip de la «Real», però la jugada no s'acabà amb un nou gol, perquè en Sastre la rematà un parell de pams fora de la porta.

Acte seguit els bascos tornaren a reaccionar i es produí una jugada perillosa pel «Barça». En Llorens, però, salvà el perill, i en tenir la pilota a les mans, en Mariscal, carregat de bones intencions,

J. DIAZ SASTRE

Ofereix, corte irreproachable i últimes novetats, que son la garantia de l'home pràctic i elegant

ARAGÓ, 261, entressol, 2.
al costat del Passeig de Gràcia

l'agafà pel coll i li volgué ensenyar de volar cap dins de la porta, però com que en Carulla és dels que van per feina i no s'es-panta ni davant d'un mastodonte, féu el molí de vent amb el braç dret i se sentí un gran xap! a la galta d'en Mariscal, seguit d'una trontollamenta general que fou registrada per tot els sismògrafs dels voltants. Els dos jugadors es volgueren prodigar els mutus afectes de simpatia, però el reflí solventà el cas amb una expulsió per duplicat, que fou completada per la guàrdia civil, que administrà els seus auxilis espirituals i materials davant la negació d'en Carulla a abandonar el camp.

I JA SOM ALLA ON ANAVEM :: :: ::

Faltaven pocs moments per acabar, i la «Real», que encara no s'havia desanimat, apretava de valent. Hi hagué uns moments de pànic a la porta barcelonina, però la jugada s'acabà amb un free-kick junt a l'àrea de penal, que en Marculeta s'encarregà de tirar, anant a parar la pilota a les mans d'en Llorens. Els jugadors donostiarras, oportunistes com ells sols, aprofitaren l'avinentesa per tal d'estudiar la resistència d'en Llorens a l'esclafamenta i s'armà la pila del greix més emocionant que mai s'hagi vist.

El joc començava a prendre les característiques dels altres dos partits finals, però el reflí, amb un encert digne de tot l'ègri, s'adonà que ja era l'hora d'acabar i xiulà el final del partit.

PORTA-CŒLI-BAR

FINAL ESCOLLERA
(FAROLA)

Cuina selecta Preus moderats

ESPECIALITAT AMB L'ARRÓS I BOULLABAISE

NOU CONCESSIONARI - SERVEI DIARI DE GAVIOTES

Excursionistes!

Si voleu vetllar per la vostra salut porteu sempre

B'estoig BOTIQUIN

Complet 25 pessetes

Farmàcia CERCADINS Núm. 5

FULLES PER A AFEITAR

ROT BART

MOND-EXTRA

MARQUES MUNDIALS

L'APOTEOSI

Els minyons del «Barça», que no es pensaven pas que les coses anessin tan bé, en veure que tots gaudien de perfecte estat de salut, s'entregaren a un *deïrium* d'expansions, s'abraçaven mútuament i fins en Sastre somreia tot ense-nyant aquella renglera de dents d'or que posseeix. La satisfacció fou immensa i els santanderins que s'havien emocionat de debò amb allò de la hidalguia que els deia *don Epifanio* amb aquella

carta, saltaren al camp a felicitar els blau-grana, i mentre en Sagi i l'Arocha xiulaven el *pasodoble* del Gallo, s'organitzà la gran desfílada entre rialles i xirinoles a l'engròs.

LES ACTUACIONS

En Sami, que quan va marxar de Barcelona va prometre que guanyariem i que no valia la pena de passar ànsia, es lluí de valent i demostrà que quan es fa càrrec

de la situació i de la importància dels partits, pot confiar-se plenament amb ell. Efectuà una magnífica exhibició de joc, i junt amb en Piera foren els millors jugadors de l'equip, seguint-los en mèrits en Llorens, que deturà coses horripilants i estigué tota la tarda valent i decidit. Els altres tots compliren, carregats de bona voluntat, si bé la ratlla mitja flaquejà quelcom degut a la baixa forma d'en Castillo, que corria molt, però no n'atrapava cap.

Els de la «Real» també hi varen fer tot el que varen poder, però com que en saben menys que els nostres, varen sucumbir com era de llei.

I ara, abans de fer punt final, felicitem cordialment al senyor Saracho, que sabé portar força bé el partit, i que si no hagués estat per aquell penal quelcom exagerat, fins ens hauria fet oblidar de l'existència d'un refli que es diu Escartín.

Que creiem que és el millor elogi que es pot fer d'un refli.

DIFUNT

Molfort's Molfort's Molfort's Molfort's Molfort's

Unes lleugeres consideracions que si resulten feixugues no seran tan lleugeres al marge de l'esclatant victòria del «Barça» i de la trista derrota de l'equip olímpic del Nord

EL TEMPS SEC

El temps sec d'ara endavant l'aconsellarem a tothom.

El clima sec serà el que guarirà tots els nostres mals.

Nosaltres abans no hi creïem, però després d'aquesta excel·lent victòria de Santander, som uns convençuts. El clima sec és infal·lible per al reuma. I com que justament era reuma el que patien els nostres jugadors, el clima sec els ha anat de perilla.

No hi ha com el clima sec i que en Suñol es proposi eclipsar a l'Ucelagueta.

LA TALLA D'EN LLORENS

La talla d'en Llorens ja no serà discutida per cap soci que s'estimi. A en Llorens no li exigirem certificat. Amb el que ha fet a Santander n'hi ha ben bé prou per acreditar-lo com a porter que s'estira i s'arronça segons les necessitats.

A en Llorens, però, amb un xic més ens l'esborren del mapa. En Mariscal, sucesor quirúrgic d'en Landrú tenia l'intenció de fer-lo a bocins. Sortosament en Carulla que s'ha declarat protector decidit

de l'infància va agafar en Bienzobas pel seu compte i li va deixar una galta com una xindia.

Ens imaginem com serà en Llorens quan el tornarem a veure. Si a la temprana edat de 23 anys no es veia, ara, després d'haver tornat a néixer es confondrà amb la cuca del camp de Les Corts.

LA CORTESIA DEL PUBLIC

No cal exagerar. El públic no arribà a mostrar-se versallesc. No

DIK

INSECTICIDA
EXTERMINA AL ACTO
MOSCAS, CHINCHES
MOSQUITOS
POLILLA, ETC

CASA SIBECAS
ARTICLES PER A SPORT
ARIBAU 35 TELEF 5031 A

atacà la freixura ni la perdiu dels nostres amb els paraigues, però, tampoc podem assegurar que es mostrés excessivament imparcial. S'aguantava perquè no diguessin, però la processó li anava per dintre.

Quant en Carulla, després d'haver tingut una lleugera discussió amb bolets amb el benemèrit Mariscal fou expulsat del camp, en lloc de retirar-se es quedà a fer d'espectador. Això va excitar els ànims del respectable que es posà a cridar i a dedicar-li demostracions de simpatia no parant fins que la policia per evitar una catàstrofe invità a en Carulla a retirar-se al claustre del vestuari i no sortir-se de la vida privada.

Suposem que el públic supersticiós de mena es devia creure que en Carulla influiria com una «mas-cota» i el «Barça» els en faria una dotzeneta més.

LA RETRANSMISSIO SUSPESA I EL DOL DELS RADIO-ESCUCHAS :: :: :: :: ::

Quant després de dinar començà a circular la notícia de que no hi hauria retransmissió per ràdio, els *radio-escuchas* es desesperaren i començaren a arrencar-se els cabells.

El telèfon de «Radio Barcelona» començà a funcionar sense interrupció, tothom demanava el mateix. Sortosament com que en casos aixís les senyoretes de «Telèfons» són unes entusiastes del «Barça» es restablí la normalitat car digueren a tothom que si bé no hi hauria retransmissió, la «ràdio» donaria noves del partit.

Efectivament: la «ràdio» per mitjà de telegrams de Santander va satisfer la curiositat dels aficionats calmant llur impaciència i encara hi sortirem guanyant.

Hi sortírem guanyant perquè com que els telegrams eren eixuts i concisos, l'emoció no fou com les altres vegades i els cardfacs pogueren resistir el partit sense sofrir

PANYERIA PÉREZ

15. Carrer de

Es l'única a Barcelona que ven més barat
i té els millors gèneres i últimes novetats
l'Hospital 17

colapses greus ni atacs de consideració.

EN SAMI VA CANTAR

Que consti que en Sami no va reservar-se per Amèrica. Fou el conductor de línia rival dels d'en Foronda i davant de l'Izaguirre

tat del seu capità i reconogué que és l'únic amb mèrits suficients per ostentar les calces blaves.

El primer gol obra d'en Sami fou una meravella i aquell «que de que» que fregà el pal i aquell «ai!» que deturà l'Izaguirre foren castells de focs que acrediten el piro-tècnic.

EL PENAL

En Saracho estava astorat. El «Barça» feia gols pel broc gros i ell amb tota la seva autoritat no hi podia fer res. Això a un basc com ell el trasbalsava i li encongia els ànims. Però com que l'home és dèbil i la pilota és de cuïro en un moment d'aquells que tot perilla fins l'integritat del marc, en Walter involuntàriament donà un copet amistós amb la mà a la pilota i en Saracho respirà satisfet.

«—Aquesta és la meua!» — va pensar, i sense reflexionar concedí el càstic màxim que en futbol equival al «fuego eterno» de l'altre vida i recomanà als seus que no deixessin d'aprofitar l'avinentsa que els brindava.

No cal dir, en Zaldúa apuntà com si es trobés al «tiro de pi-chón» i que assegurà per tal de que en Llorens no hi fos a temps.

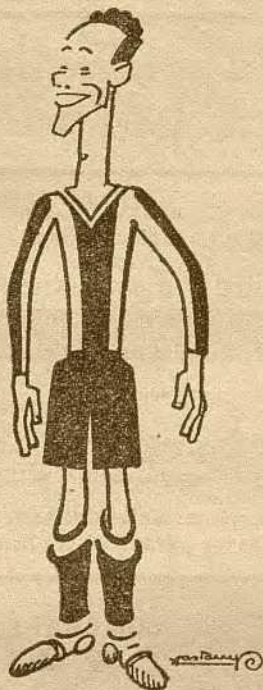
La pilota entrà rabent al fiellat i l'equip olímpic, s'apuntà l'únic gol que amb tot i ser de penal era el de l'honor.

DECLARACIONS D'EN MARISCAL :: :: :: ::

En acabar-se el partit els periodistes es traslladaren als vestuaris per tal d'interviuar els jugadors. La presència d'en Mariscal els estemordí i tots entraren de puntes com aquell que entra a la gàbia d'un lleó. En Mariscal però ja estava assossegat i es limità a esguardar-los de reüll.

—Nada, nada... no teman! Que me traigan a Carulla. Tengo el carrillo como si tuviera un flemón y esto necesita una reparación.

Els periodistes li aconsellaren els cataplasmes de midó i les compreses d'aigua fresca però això serví únicament per excitar-lo.

L'inimitable Mas, que sense perdre la línia ni l'elegància, va arribar a imposar respecte a la colla d'en Mariscal.

efectuà exercicis complicats i jocs malabars enlluernadors. I a l'hora de xutar fou un tirador d'aquells que allà on posen l'ull posen la bala.

El mateix Sastre confessà que va restar admirat de la grandiosi-

C A M I S E S

De Pèrcal superior, 4'95 : Sençeres de Popellin, 7'50

GRAN ASSORTIT

No vos hi tranqueu lo cap, en lloch més barates les trobareu
Carrer Comtal, 32 (toçant a Via Lisietana)

Joieria Vendrell

17, Hospital, 17

Assabenta als seus amics i clients, el trasllat del seu negoci al núm. 7 del mateix carrer JOIERIA LA ESTRELLA DE ORO

Aquesta casa no té cap sucursal amb el nom «Vendrell» - Recordeu! Hospital, 7

—Esta ofensa tengo que lavarla con higados.

En un recó hi havia en Bienzo-bas que es rosegava les ungles i es lamentava del ridícol que havien fet.

—Esto es la segunda parte del drama de Amsterdam! — cridava mentres les llàgrimes li rodolaven cames avall.

En Trino trinava i en Yurrita estava aclaparant pensant amb la brometa que farien a Barcelona quan ho sabessin, car l'home no ignora que li tenim una predilecció.

En Saracho els aconsolava:

—Hijos míos, la culpa no es mía. Yo he hecho cuanto he podido. Pero un penal a medio partido habría sido demasiado visto. En este mundo hemos venido a padecer. Yo también sufro.

I patia de debó. La suor que li regalimava cara avall era freda com la d'un cadàver i tenia un singlot com si hagués menjat globus de «El Siglo».

L'únic que estava content era l'Escartín.

ELS JUGADORS DEL «BARÇA»

En Sami no cabia a la pell.

—Som els amos — deia el «mago». — Ja he cantat. I que vagin dient que estit esgotat.

—I tú, Trabal, una altra vegada no t'exaltis.

En Sami deia aixó perquè en Trabal abans de començar el partit, els havia fet un discurs granguinolese i arrebatador i els havia dit que si no guanyaven no tenien modus ni vergonya i que no tornessin a Catalunya perquèW no serien dignes d'ésser blau-granes i que la pena de mort seria poc per ells.

En acabar el partit, però, en Trabal feia uns salts com un «hombre-mosca» i abraçava als acomodadors i cursava telefonemes que feien rodar el cap als telefonistes.

En Sastre feia el posat de sempre, estava satisfet però no ho demostrava. El seu rostre que un poeta blau-grana ha comparat amb

PROVEU
L'AMILCAR
8 CV.
PROVENÇA, 185

Fotografados
Calbo

PENSIÓN DORÉ FERNANDO
A VIÑO
Magnífiques habitacions amb
aigua corrent
ESPAIOSOS MENJADORS

Fabricación mecánica a vista del público.-Mayor y detall: Plaza Real, 13

SOMBRERERIA
ENRIC

Excel·lents capells de primavera i darreres novetats en palla, fieltre i gorres

TAPINERIA, 27

DIK

INSECTICID
EXTERMINA AL ACTE
MOSCAS, CHINCHES
MOSQUITOS
POLILLA, ETC.

NO PERDI EL TEMPS BUSCANT
LO MÉS NOU EN PANYERIA HO TROBARÀ A LA
SASTRERIA SERRA Rambla, cantonada S. Pau

El millor assortit en gelats el trobareu al
RESTAURANT RIERA P. de Gràcia, 100
Telef. 6-2722
ESPECIALITAT EN COBERTS A PREUS MODERATS :: BANQUETS

el de la «Gioconda» seguia tan impenetrable com sempre.

—Esteu content?

—Sí.

—Quí creieu que ha jugat millor?

—En Piera.

—Creieu que el reflí ha sigut imparcial?

—Múúúúúúúúúúúú!!

—Què opineu del públic?

—Que tots portaven boina.

En Llorens era feliç com el dia de la seva primera Comunió. Ves-sava optimisme i satisfacció.

—A América — ens va dir — eclipsaré en Zamora.

—Teniu ganes d'arribar al cim?

—Sí, vull ésser el millor perquè el dia que tingui la paella pel mànec exigiré un benefici amb evolucions d'en Canudes i em faré fer un certificat de llarg de talla.

Restàrem esmaperduts, rellexionàrem, compreguèrem que tenia raó, i no insistírem perquè no ens aboqués projectes més fantàstics.

En Carulla amb el braç arremengat es contemplava el pamell de la mà. Tenia la «yema» inflada i s'hi posava saliva.

—Què us succeeix?

—Mai hauria dit que en Mariscal tingués la galleta de ciment armat. Aquest país es deuen afaitar amb una màquina de llaurar.

—Què us ha semblat la victòria?

—Pchs! Jo mereixia guanyar per K. O.

Realment en Carulla és imponent i té uns arguments que convencen.

ENLLESTIM

Que més podem afegir-hi? Res més. Que per molts anys i no defallir. Malgrat el que deïem, fent un esforç, hem pogut demostrar que encara som els amos. Endavant i fora.

Dova (Fill)

A AMERICA

—Diu que vindrà el «mago del balón» (a) «hombre-llagosta», el «rei dels canaris», l'hongarès amb la mascota i tres lleons del Nord.

—Escolta, tu, això és l'arribada del «Barça», o es refereix al «Circ Krone»?

Per unes copes, l'«Espanol» i l'«Europa» varen jugar un encontre més ensopit que un article de fons, quedant empa- tats a tres perquè a la revenja no hi faltin els aimants a les emocions fortes

A TALL DE PROLEG

Així com els encontres entre el «Barça» i l'«Espanol», movilitzen mitja ciutat, perquè són tan tradicionals com la sopa d'all, e's que se celebren entre l'«Europa» i l'«Espanol» en aquesta època de l'any, interessent de valent perquè la seva finalitat és el discutir-se una supremacia: la d'ocupar el lloc de rival número 1 del «Barça» i ensem serveixen per designar el club encarregat d'amargar l'existència als blau-grana el pròxim Campionat.

Per això, tots el barcelonistes han de quedar agraïts al benemèrit senyor Vea, que regalant unes copes — copes, esportivament parlant —, ha permès que ells vegessin pels seus propis ojos l'estat del equip futur rival, tal i com seran a la propera temporada, poguent fer les deduccions pertinents al cas i prendre les mides que les mateixes puguin suggerir.

UNES COPES DE MASSA

Com és futbolístic — ja que ens guardarem d'esmentar la lògica, tractant-se de la pilota —, tant uns com altres hem de creure que sortiren al camp disposats a conquerir la victòria, per tant, els jugadors d'un i altre bàndol no anaven d'acord...

En l'únic que varem demostrar unanimitat de parers, fou en considerar que a l'estiu els partits hi són de massa, ergo, les copes hi eren de massa, car sense copes no s'hauria celebrat la partida, doncs, és prou sapigut que, joc sense copes, és impossible.

Però, com que els jugadors, amb

rares excepcions, són bons minyons i són incapaços d'anar a les Junes respectives protestant dels encontres *veraniegos* — més que per convicció, per la subvenció que perderien — quan els hi toca celebrar-ne un, s'ho prenen a la fresca i com que en aquests temps de calor, el pendres quelcom a la fresca, és poc menys que un miracle, ves per on trovem justificada l'actuació dels jugadors que el divendres passat feren els possibles per quedar a alçària que els hi havien recomanat.

S'HO VAREN FER A PALLETES? :::

El partit, que com ja hem deixat entreveure, va ésser abundant en estones aclaparadores va tenir dos aspectes iguals, però oposats.

A la primera part, l'«Espanol» va ésser l'amo de la situació, atacant amb gran constància i no marcant més d'un gol, perquè en Florença i la Providència varen fer un esforç.

En canvi, a la segona part, els papers es varen canviar. L'«Eu-

ropa» no va fer altra cosa que atacar i no va colgar a l'«Espanol», perquè a la porta hi té en Zamora.

Per tenir en compte el molt que va dominar l'«Espanol» a la primera part, direm que en Zamora tirava els kiks als nassos dels devaners contraris, perquè toquesin pilota i no s'aburrissin al mig del camp.

I per fer-se càrrec, del domini europeu a la segona part, direm que fins el públic de l'«Espanol» esbroncava a en Soler que anava de bòlid, davant el precís joc de l'atac europeïsta.

Per nosaltres, quan es varen sortir el terreny, també es varen jugar les estones de dominar: primer tú i després jo...

La qüestió és no matar-s'hi i contentar a la parròquia perquè vagi al segon encontre!

ELS GOLS

Tres per bàndol, ja és un bon balanç en un encontre amb porters de calitat.

Dels sis gols entrats als *fielatos* respectius, sols un fou poc vistós: el primer entrat a en Florença.

El porter europeu, en una sortida d'aquelles que varen fer famós a en Pascual, va allunyar-se un xic massa dels seus dominis, lo que va ésser aprofitat per en Tena I, que recollint la bimba i llençant un xut mansoi, però intencionat va inaugurar el marcador.

L'empat el va aconseguir en Colls, després del batibull que va originar un corner i sense cap més gol va finir la primera part.

A la segona, en Tena II, va imitar al seu germà, aconseguí el segon d'una escapada individual.

—Home!! Unes altres sabates noves?

—No siguis tonta, dona; són les velles que he pintat amb TOM.

TOM li donarà l'aspecte de nou i li canviarà el color a gust de vostè, des del marró més clar fins al més fosc o negre.

Demani: V. Ferrer, Dalmau Oliveres, Vidal i Ribas i grans drogueries.

MAJOR: MILLAT.—Muntaner, 83.

TALLER D'ARTS I PINTURA DECORATIVA
TALLER DE CASA GRAU
POTUS
i
CARTELS
per RECLAM

SASTRERIA
LA GRAN MODA
PER A
CABALLER
SENYORA I NEN
4 Rambla de les Flors 4

GRAN HOTEL DE ESPAÑA

Sant Hilari Sacalm

Situat al millor punt de la població, s'igua correnta a totes les h. biferenes, quartos de bany cuina de primer ordre — Obert de 1 de Juny fins al 30 de Setembre

Per a endrrecs: SPENDIDE PENSION-Peloyr, 8 - Tel. 3691 A - Barcelona

Però, en Colls, mot ben secundat per en Trabal, es va cuidar d'empatar xutant a pocs metres de la porta.

A en Xifreu, que va substituir a en Cros a la segona part, li capigué l'honor de marcar el tercer pels seus, burlant a en Zamora, que no podia fer altra cosa que l'estirada inútil amb que ens va obsequiar.

I, finalment, en Gallard va obtenir el darrer empat, aconseguint el millor tanto de la tarda: en Tena I va fer una gran internada, passant al seu germà, que d'una precisa capcinada va deixar la bimba als peus del menut ex-gracienc, que no va tenir de fer altra cosa que posar-hi el peu per deixar veient visions a en Florença.

ELS QUE PROMETEN

Un dels homes que més es varen distingir pel seu joc pràctic, fou en Bigueres que, malgrat la seva poca talla, fou el més seriós obstacle als atacs contraris.

Junt amb ell, els Tena i l'ala Broto-Bosch, sense oblidar a en Gàndara.

Resumint, un dia de glòria pels jugadors del Vallés, quins eren: Bigueres, Tena I i Tena II, procedents del «Centre d'Esports de Sabadell», i Gàndara, Broto i Bosch, procedents del «Terrassa».

També mereixen menció honorífica en Gàmitz i en Bestit.

A TALL D'EPILEG

El camp va estar animat i el públic va sortir satisfet per dos motius: perquè havia passat la tarda distreta i perquè havia sabut per ràdio les noves de Santander (Això de la ràdio és un dir).

Les noves que les pisarres portaven favorables als nostres foren rebudes amb grans aplaudiments, que varen ofegar els xiulets del grupet que no hi estava conforme.

Ah! I en Camorera ens va demostrar que a Amsterdam no hi ha pres res de nou, molt al contrari. Pa estar bastant novato.

IRÒNIC

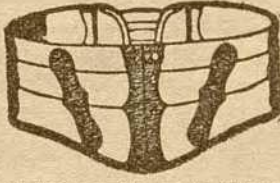

L'ESTISORA
SALMERON, 89

Gran ohie i elegància
Sempre les últimes novetats :: En casos urgents
trajes en 8 horas

CASA DE CONFIANCA

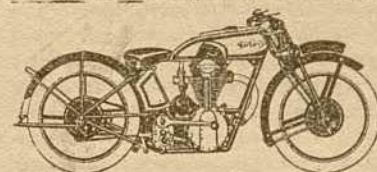
L'ENGREIXAMENT... es redueix mistoflosament; useu la nostra faixa especial per a cavallers, de components elàstics, i eliminareu les capes adiposes de vostre ventre, i a l'ensame guanyareu agilitat. Demaneu detall a CASA SABATÉ - ESPECIALITATS ORTOPÈDIQUES Carrer Fernando, 24 - BARCELONA

Especialitats en Suspensoris, Genolleres i Turmellers elàstics per a futbolistes

Fotografador
Calbo
Passeig de...

NORTON

CONSELL DE CENT, 224
BARCELONA

GRAN SASTRERIA
"NOVES PANYERIES DE GRACIA"
Confecció esmeradíssima = 10, Salmeron, 10 = Preus reduïts

RESTAURANT Joenet
LA CASA DEL PEIX
RESTAURANT D'ISTIU
PASSEIG NACIONAL, 66 al 68

CALLICDA NASO ARUMI
1ª FARMACIA
ESPECIFICS FARMACIA
D. NADAL CANALES

Fonògrafos
100 pl. s. amb 6
veces i 200 agulles
de reg. i
Garantit 5 anys

ARTICLES FOTOGRAFICS
Treballs
de laboratori
40, Avinyó, 40

Homenatge a en Torralba

Avui repiqueu fort. Serà com una mena de festa major de Les Corts. Un aconeximent d'aquells que només passen de tant en tant i que tots voldríem que es repetissin sovint. A darrera hora en Torralba haurà tingut un benefici millor del que ell esperava. L'ha tingut de guiar però serà complet. Aquesta tarda a Les Corts hi anirà el bó i millor de la societat blaugrana. Qui podrà resistir la temptació d'ovacionar, aplaudir i vitorajar els herois del «Sardiner», Llorens, Mas, Walter, Guzmán, Carulla, Piera, Sastre, Sami, Arocha i Sagi? Ningú que tingui hongo o aspiracions de posseir-ne deixarà d'anar al camp de Les Corts.

No més d'imaginar-nos l'engrescament ja ens trasbalsem.

Després de la rebuda entusiasta d'ahir el vespre, avui anirem a admirar-los a ple dia i els cobrirem de flors i de llors, i engegarem coloms, i reclamarem la presència d'en Canudas i exigirem traca valenciana... en fi l'apoteossi!

No ho esperàvem i ens ha sorprès! En Torralba tampoc confiava gaire en l'homenatge i li fan.

En aquest món per tenir alegries no hi hà com ésser pessimista.

Van a Amèrica o no hi van?

«Jo, fins que els hi vegi,
no m'ho vull pas creure.»
—FARISTOL.

Cami de Santander, baixant del Pol, el nostre «Sprit of Saint-Pancràs» s'ha enlluernat davant uns reflexes solars que llençava una cosa que surava per damunt les aigües. Després d'un feliç amaratge s'ha pogut posar tot en clar. Era una botella de xampany que marxava a la deriva, entre els quaranta tres graus a l'ombra i el límit superior del famós arxipèlag de «No te hagas ilusiones».

L'ampolla en qüestió no era buida ni plena de xampany. Anava molt ben lacrada, i, una vegada l'hem hagut destapat, ens hem trobat en possessió d'un diari que segurament algun naufrag ha volgut llençar a la mar en els darrers moments de poder contemplar les misèries del panorama d'aquest món.

Tot prenent el sol, i mentre el nostre estimat i ja alludit «Sprit of Saint-Pancràs» es «jalava» el pinso del morralet, hem fullejat a tall d'indiscreció unes ratlles de la nostra troballa. Figuri's la nostra estupefacció quan ens hem trobat que el diari en qüestió no era ni La Vanguardia ni La Nau, sinó un autògraf escrit amb una taquígrafia de tercera mà, capaç de fer rodar el cap a qualsevol, més que no pas les formidables xafarderies i potins que el quaranta vegades simpàtic «Correcuila» s'empeca per tal de distreure els llegidors de La Veu.

Hem seguit amb interès tota la narració, i hem pogut constatar, pel que deia un document a part,

que es tractava del diari d'en Torres Ullastres, el delegat del «Barça» per a engrescar l'afer de la tournée. Aquest document deia que el seu autor estava plenament con-

ria de judicar-lo.

Nosaltres hem pensat posar en net l'esmentat diari, esperant que, conforme als dissenys de l'autor, la posteritat, una posteritat que tal vegada no sigui posterior, es cuidarà de fer-li les embastes.

—A mi no m'han portat cap a Santander perquè el resultat era ja vist, i joestic molt conforme perquè en comptes d'aquest viatge m'han regalat una capsa de pots de llet marca «EL NINO».

vençut que el viatge aniria com una seda i que no hi hauria cap necessitat de reclamar en cap moment la presència d'en Josep. Però que ell havia fet el seu diari, i que, tement que si l'hi arreplegaven els del primer miler eren capaçs de condemnar-lo mort i donar-li garrot per aquell sistema tan convincent d'apretar el coll i estrènyer fort; i, per altra banda, degut a què l'interessat no estava conforme amb la destrucció de l'esmentat diari, resolía llençar-lo a mar pel procediment indicat, confiant que, temps a venir, algú arreplegaria l'ampolla, faria públic el seu contingut i la posteritat es cuida-

«Dimecres.—Fa una colla de dies que vaig per l'aigua, i encara no se m'havia ocorregut la pensada de fer el meu diari. He sentit a dir que totes les persones que van a alguna banda, comissionades per alguna missió important, després han de presentar una Memòria. Però com que jo, de memòria, no en tinc gaire, he pensat que puc escriure unes quantes ratlles un cop cada vegada que m'hi posi, i d'aquesta manera, després tan solament publiqui uns quants articles al butlletí per fer la pols a en Deop, ja n'hi haurà prou, i la col·lectivitat dels onze mil nominal's restarà satisfeta de la missió que em va encarregar. Així ho faré.»

«Divendres.—Divendres i dia 13? Mau! Qualsevol que fos al meu lloc s'esveraria de valent. Mira que això d'embarcar-me i tenir entre els dies de navegació un divendres i dia 13... Però bé, ja està fet. No sé pas per què he de preocupar-me d'aquesta manera! Per què hi vaig a Amèrica? Per complir amb un sagrat deure amb el meu estimat club. Ell m'ha enviat a aquelles terres per gestionar un dels èxits més positius que mai pot tenir cap club del món. Aquesta tournée produirà glòria i diners, tot a l'engròs. La fama del meu estimat «Barça» augmentarà d'una

Sombreros - Gorres - Boines
Sempre el més nou a preus limitats
LA SOMBRERERIA DE TOTS
4, Ronda Universitat, 4, tenda

DIK

INSECTICIDA
EXTERMINA AL ACTO
MOSCAS, CHINCHES
MOSQUITOS
POLILLA, ETC

NEVERES
"CAMELLO"

PER A TOTS
ELS USOS

ARC DE SANT AGUSTÍ, 5
BARCELONA

Ciclos FRANCE-ESPAGNE

A
PLAÇOS
i sense
fador

Rambles de
Catalunya,
núm. 125
RENOVA

Concessionari: J. RIPOLL-Rech Condal, 8 i 10

manera inconcebible i fantàstica. I jo podré dir ben alt i a tot arreu que jo l'hauré ensenyat a caminar al meu estimat club per aquests camins d'Amèrica, que són els de la fama i la fortuna.»

«Dilluns.—Ahir era diumenge i no vaig anar a missa. No em trobava gaire bé, i tenia lluna. A estones em poso a cavilar tot solet i a tot arreu veig fantasmes i coses estranyes. Em sembla que tots els que em volten són enemics meus. M'ha semblat que a la cabina del costat de la meua hi viu don Dioscero. Pel que es veu, viatja de rigorós incògnit. Va completament afaitat. S'ha tallat el bigoti i ha suprimit la perilla. Però el nas no s'ha cuidat de retocar-lo i això el traeix. Em capfica pensar els motius que poden portar-lo a fer aquest viatge sense més ni més. No he pas sentit a dir que fessin *tournee* també cap a aquestes terres, i tinc entès que pensen anar a Alemanya i altres països centrals. Serà qüestió que el vigili bé per veure de quin mal es queixa.»

«Dijous.—Aquests tres dies els he passat inspeccionant tots els moviments del meu il·lustre company de viatge. A estones he estat molt content i m'he sentit totalment optimista perquè notava en el meu veí una tranquil·litat absoluta i molt poques ganes de trafiquejar. Altres estones, però, l'he vist com s'amagava darrera els respiradors per espilar les meves accions, i fins he arribat a témer que no em volgués tirar de cap a mar. Amb aquestes coses i aquests

pensaments funeraris m'he passat tot el temps. De dia no menjo perquè la presència del meu veí em treu la gana. I a les nits no puc dormir perquè tan solament de pensar que podria foradar l'embà que ens separa i enviar-me una ració de plom o de perdigons, em posa altament nerviós i no sóc capaç d'aclucar un ull. Déu nos en guard d'un «ja està fet»! Si aquest mal hermano m'ensopís eternament,

—El senyor Piera t'ha portat aquest regal amb prova de la seva amistat.

—Que és de Santander?

—No, home, que és de can BELLFORT: Call, 3, 5 i 7.

com aniria l'excursió del «Barça» sense que jo pogués complir la meua missió?»

«Dissabte.—L'il·lustre Faristol ha seguit aquests dies fent-me la guitza i volent-me amargar l'existència. Avui, després de la migdiada, ens hem topat al saló de te. No m'he pogut aguantar més i l'he convidat a seure allà a un recó per parlar d'uns assumptes de molta transcendència. Tenia ganes d'aclarir la situació meua. M'ha contes-

tat amb pocs modals i no li ha donat la gana de venir al recó que jo li deia. Ell, en tot cas, hauria accedit a venir a l'altre. Es pensa que jo m'haig de deixar governar. Nosaltres no admetem imposicions, ni al camp de Les Corts ni a fora. M'ha dit quatre animalades i jo li he parlat del temps. Tot d'un plegat m'he destapat.

—Que es pensa que no el conec?—li he dit—. Vostè és el del bigoti i la perilla.

—El que perilla, és vostè!

—No res, no farà! Vostè és un «manta» de pronòstic!

—Si no parla bé, crido un guàrdia.

—Sí, sempre! Que es pensa que som al camp, ara?

—Sí: al de l'honor.

—Romansos! Vostè és incapaç de batre's amb ningú. Altrament, a mi no em convé cap facècia de cap mena. Em porta a Amèrica una missió molt important, i...

—No parli més. Ja la sé.

—Com! Així vostè és capaç de venir a fer-me la guitza per esguerrar-me la combinació. Que es pensa que bado? Vostè vol venir també a repartir fulles, i això no està bé.

—Vostè m'insulta! Això ho hem d'arreglar a cops de puny. El procediment dels sabres i les espases ja és passat de moda. Demà passat desembarcarem. I al cap de vuit dies justos, vostè i jo ens hem de batre en un *match* a *finish*.

Ha seguit fent cara de pocs amigues i desafiant-me a cada pas. Jo, pensant que en aquests moments al meu club estimat li sóc article de primera necessitat, he defugit la topada. M'ha dit que jo era un covard i que si no volia

AMB AQUESTA MARCA es distingeixen les creacions

—CELI—
d'alta qualitat i de moda

CREMA • FIXADOR • ESMALT
POLVORS-AIGUA COLÒNIA-ROM
QUINA-LOCIO-EXTRACTE-ETC.
DEMANI ALS BONS ESTABLIMENTS

Esteban i Nolla, S. L.
Apartat 273 : BARCELONA

CARRER JAUME I, 11

CAMISES I CORBATES J. MERCADER

34, Portaferrixa, 34

acceptar el combat que ell em proposava, era perquè jo tenia por. Jo, por? No l'he coneguda mai. La única cosa que tinc és una gran estimació pel meu club, i penso que Déu nos en guardi una fatal equivocació. Després li he proposat que en lloc d'un combat de boxa, podríem fer un partit de futbol entre els nostres dos primers equips, en un camp neutral. M'ha contestat que sí, però amb la condició que no havia d'arbitrar l'Escartín. No sé pas per què.»

«Dijous. — Ja he conegut mitja ciutat del Plata, i gairebé m'he gastat ja tota la calderilla. He fet un parell de contractes fantàstiques. Tinc dos partits seguits amb l'equip nacional argentí. Aquí sí que el «Barça» podrà lluir-hi les seves habilitats. Guanyarem d'un pìlot de gols, i serà el cop de gràcia de l'excursió. Allò de la fama i la fortuna, que deia l'altre dia.»

«Dimecres. — Els dies passen que no me n'adono ni tinc temps per fer diari. Ja he escripturat uns partits amb el «Nacional» i amb el «Peñarol», de Montevideo. Quan els he ensenyat els contractes amb els argentins, s'han posat a riure com a ximples. No sé pas per què. No he trobat més don Dioscero. A ben segur que treballa per sota mà per fer-me la guitza.»

«Dilluns. — He pogut aplegar mitja dotzeneta de contractes i me'n torno cap a caseta. Avui hem embarcat i a la cabina del costat no hi tinc el meu mal veí de quan anava cap a Amèrica. Estic molt content. Penso amb la cara que posaran els del «Barça» quan els digui que tinc sis partits segurs i a'gun altre en perspectiva. Això és una vinya!»

«Dimecres. — Avui he rebut un diari que no sé què diu d'uns resultats magrets del «Barça». No ho entenc, tan bé com ho fa. Amb el capità del vaixell, un català «barcelonista», ens hem fet molt amics. Fins avui no li havia volgut descobrir la meua personalitat.

Avui li he dit que jo sóc el senyor Torres Ullastres; s'ha quedat parat.

— Així, vostè és el delegat del club a Amèrica? — m'ha fet.

— Sí — he respost.

— I porta molts partits?

Li he ensenyat els contractes i li he explicat el que cobrarem i el que pagarem a cada jugador. Ha fet uns quants números i després m'ha mirat amb un posat trist i abatut, i sols ha dit:

— Vostè si que s'ha ben embarcat!

— Sí, senyor — he cuitat a respondre —; i que s'hi va de primera en aquest vaixell!

M'ha tornat a mirar amb una cara de llàstima que feia enternir.»

«Dissabte. — He rebut carta d'un company del club. Es veu que les coses no van pas tan bé com em

DIK

INSECTICIDA
EXTERMINA AL ACTO
MOSCAS, CHINCHES
MOSQUITOS
POLILLA, ETC

pensava. Diu que els jugadors no s'avenen, que tot són imposicions, que el que no hi vol portar la dona vol endur-se'n la promesa acompanyada d'una persona gran que acostuma ésser la mare de la promesa. Això ja no pinta tan fàcil. Potser sí que tota aquella fortuna de què jo parlava no passarà de tres pessetes amb quinze. Mare de Déu, si que estic ben fresc! Ai, l'Assemblea!»

«Divendres. — Avui he comprat el XUT! Fa xirinola amb el tres a cinc amb l'«Europa». Sembla que anirem a la final. No sé pas què fan aquests desgraciats. Això són ben bé ganes de prendre mal i

d'esguerrar la tournée. Diu que en Forns marxarà cap el Nord per tal de contractar bascos pel viatge a Amèrica. Aquests sí que ens eixugaran el superàvit. Amb això no s'hi val. Diu que en Sami ha demanat que vol emportar-se'n dos managers, tres massatgistes, un cuiner propi i un periodista incondicional a les seves ordres. En Platko té la paella pel mànec i no afluixa. Es veu que li hem de pagar aquella de quan ens pensàvem que es moriria. En Piera el necessitem i ens fa el tonto. En Sastre diu que se'n vol endur aquella sabatera i després la del tramvia de la plaça de la Universitat. Ja estem així? Fins diu que en Llorens no està de declaracions d'en Sami als periodistes i vol exigir que l'Aguirre no parli d'ell en tota l'excursió. La cosa està que bufa... Aquests del XUT! m'han amargat l'existència.»

«Dissabte. — He ben dormit el meu determini. Tiraré al dret i fora. Jo he complert l'encàrrec que em varen fer. Si els socis ara no volen anar a Amèrica, jo no hi tinc cap culpa. No sé pas per què se'ls escolta, la Junta, als socis. Al cap i a l'últim, només serveixen per munyir la quota, però res més. Al cap i a l'últim, en farem el que voldrem. De totes maneres, m'esgarria el pensar amb l'Assemblea de compromissaris. Tremo'o com un vulgar Figuerola. He decidit no seguir aquest diari. Avui el ficaré en una ampolla de xampany buida i la lacraré ben bé. La llençaré al mar i la posteritat que judiqui la meua bona fe. No sé si és gens avantatjós anar a Amèrica. Em fa l'efecte que s'hi perdran els diners i el prestigi. Aquells «païos» ho fan molt bé i es veu que nosaltres ara anem cap per avall. El capità ara m'ajudarà a lacrar l'ampolla i a tirar-la a l'aigua. Passi el que passi, jo aguantaré ferm. Si no els vaig prou bé, em dedicaré solament a fer de mestre d'estudi.»

Per la còpia,
DIFUNT

Camiseria, Corbateria i Articles de punt

JAUME SANS

BOQUERIA, 32 :: TELÈFON 3757-A

ESPECIALITAT EN LES CAMISES A MIDA

Els que hi han anat de gorra

No parlarem de la part esportiva, de la impressió que, futbolísticament parlant, va produir el nostre campió.

Referent al que va passar al camp de joc, al que varen fer els nostres nois, massa i tot se n'han ocupat els nostres companys; menys tècnics, però més xafarders, ens ocuparem de la impressió que varen produir a Santander els nostres representants, que no anaven equipats i que no varen disputar la victòria a puntades de peu. Ens referim als directius, federatius i tots els altres, que amb la seva companyia varen fer més nosa que res més als jugadors del «Barça».

Fem memòria, malgrat sigui una vegada a la vida, i recordem que a la primera excursió que va fer-se a Santander, hi varen anar com a representants de la nostra intel·lectualitat futbolística en Domènec, en Roura i en Guixà, i la impressió que en varen treure els d'allà dalt no fou del tot favorable.

La primera vegada que es van donar a conèixer els tres acompanyants de l'equip del «Barça» fou en un aristocràtic cafè que dóna a la badia, i fins el cambrer, amb tota diplomàcia, els tingué de cridar l'atenció.

Es clar que si anem a mirar prim i ens situem a casa, trobarem un xic arbitrària la conducta del cambrer, tot polidisa, però si tenim en compte que els caliquenyos barats són molt ofensius i fan venir tots i que les paraules gruixudes fan enrogir la gent de principis, trobarem un xic justificada la fallera del cambrer de referència en procurar que el cafè aristocràtic no perdés el seu segell distingit que el caracteritza.

Per tant, l'aspecte dels acompanyants de l'equip fou més remarcable en entrar amb comparances. Els nostres jugadors, tan distin-

gits, tan ben abillats (en Mas fou el *recordman*), eren el pol oposat al que suggerien en Domènec, en Guixà i en Roura.

Per això no és d'estranyar que per aquest segon viatge i tercerencontre, la companyia del Nord, pecant d'excessivament previsor, fes reforçar el trajecte i aconsellés a les fondes doble existència de queviures.

RAWLPLUGS (taco inamovible) hace que un tornillo se sostenga en cualquier material. En ladrillo, baldosines, yeso, cemento, mármol, piedras, azulejos, etc.

INSUBSTITUIBLE! para maestros de obras, electricistas, instaladores de aparatos sanitarios, decoradores, tallistas, etc., y en general para todo el que desee sujetar a la pared, piso, techo, etc., un tornillo.

No es necesaria experiencia ni habilidad para su colocación!

De venta en ferreterías y grandes almacenes.

Al mayor: SABATER Y C.ª, Mallorca, 243. Teléfono 1467-G.

Però tot fou inútil; no són els esmentats el tipus del nostre home d'esports, i tant els reforços a la línia ferroviària, com l'augment de queviures a les estacions, foren inútils en absolut; en Fortuny i en Soler, amb la seva senyorial presència, varen defraudar als que esperaven veure arribar homes voluminosos, amb toscans formidables, rotant cada dos per tres i renegant per preguntar qualsevol insignificança.

Hem estat d'enhorabona, puix en enviar a Santander a representants com en Fortuny i en Soler, que si bé han deixat malparada la nostra fama d'homes terrorífics, han sentat el principi que tocant a mà esquerra no estem del tot mal proveïts.

Alguns diran: sí, però en Salvà també hi era!; i a aquest respecte hem de fer constar la nostra més enèrgica protesta... En Salvà, des de fa temps que s'ha deixat l'americana blava a casa, i si bé en aquest segon viatge, com a representant de la Federació, ha

acompanyat el «Barça», no ha quedat a l'alçària dels seus antecessors. En Salvà, parlant poc, per por de ficar la pota, i portant barret de palla i tot, ha passat com un federatiu discret, prudent i, sobretot, d'una bonhomia encisadora.

Aquesta vegada, la nostra autoritat màxima oficial, en Rosich—car l'oficiosa és en Sunyol—, no ha anat a Santander.

Motius? Són tants, que en no disposar de totes les planes d'aquest número, preferim no fer-ne esment, però no anem equivocats en afirmar que la temença a una desfeta fou el motiu del retraïment.

En Rosich, home hàbil com a federatiu *pour sang*, sap el que passa quan van mal dades i l'exposar-se a compromisos sense més ni més, no entra, segurament, en els seus càlculs.

L'anar a Santander sense precaucions i disposats a aguantar el tipus passi el que passi, és propi d'un Sunyol, i de Sunyols, per ara, sols n'hi ha un...

Allí dalt èrem pocs, tan pocs, que si no arriben a ésser els nostres que resideixen per aquells barris, els que hi varen anar de gorra—el contingent més números per cert—i uns quants benemèrits, els jugadors s'haurien trobat amb la sola companyia d'en Forn i dels suplents.

Per això, el que ells han fet és doblement meritori. Jugar fora de casa, en certes circumstàncies i amb un públic favorable tan reduït, que es podia comptar amb els dits, és quelcom digne de tenir-se en compte.

Considerem, però, que si no n'hi han anat més a Santander no ha estat per manca d'entusiasme... ha estat per manca de metàl·lic.

Car si l'entusiasme hagués estat vàlid a la taquilla de l'estació i a les fondes del trajecte i de Santander, Barcelona hauria quedat, sinó com el Sahara, sí com el camp de la Maníguia en dia de solemnitat...

IRÒNIC

**CICLES
MOTOS
ESPORTS**

J. Benedit

CLARIS, 60
TEL. 1430 G
BARCELONA

MEDALLES I COPES
per a concursos d'esports
E. SEGURA-PL. REIAL, 15

Elogi del Poble Nou

Més d'una i de dues vegades hem estat al Poble Nou, i sempre ens ha fet l'efecte que la barriada és símbol del treball. Quan en Clavé va escriure «La Maquinista», qui sap si va fer-ho pensant amb Poble Nou.

Aneu-hi un mati prop de les vuit, i entre mig del xiular de les fàbriques i del cantar dels ocells engabiats que hi ha a cada balcó en hi viu una donzella, veureu grups de noies i de joves que parlen i riuen amb la rialla fresca del matí, que van al treball de la mateixa manera que si anessin a fer una fontada.

Després, torneu-hi una festa a l'hora de començar el partit de futbol, i feu comparacions.

Canviareu només els xiulets de les fàbriques pels pianos de carter i dels bars; sentireu d'igual manera cantar els ocells i recordareu les mateixes riallades de l'altre dia. Els que potser no us vindran a la memòria són els grups de joves que passaran per davant vostre com la darrera vegada. Us semblarà que esteu encisats i que us passa el cas de la Ventafocs.

L'altre dia vàreu veure-les que anaven sense polvos i feien olor de bugada. Avui van abillades de mil colors i porten la cara estucada, i barrejats llurs vestits, diríeu que són floretes de la Plaça de la Universitat, que han marxat del seu lloc per veure món. Si en passar no us moveu, la respiració us falta, puix no podeu donar l'abast a distingir les moltes menes d'olors que se senten.

I dels homes, ai las!, també hem de parlar-ne. Quan van al treball, ho fan com si tot el món fos d'ells, i no envegen a ningú. Si van al futbol, ho fan convençuts que han de guanyar. Si gua-

nyen, no s'hi entusiasmen, puix en entrar al camp ja ho sabien. I si perden, diuen: «Alabat sigui Déu!... Tal dia farà un any.» I així, se'n tornen de la mateixa manera que hi han entrat, sense posar-se cap pedra al fetge.

Poble Nou és planter de bons futbolistes. N'han sortit a dotzenes, i si no haguessin desertat dels rengles dels dos clubs que hi ha a la barriada, avui dia qui sap on haurien arribat. Però tots han tingut set de victòries ben pagades.

Com que al Poble Nou no hi ha cap fàbrica de llet condensada, que nosaltres sapiguem, ni creuen amb l'eficàcia que poden donar les mascotes, han hagut d'anar veient com l'ahir, l'avui i el demà, els han passat sense que els seus esforços s'hagin vist correspostos. I és una veritable llàstima, car, sense voler molestar a les altres barriades del grup «B», són dels que es mereixen ascendir.

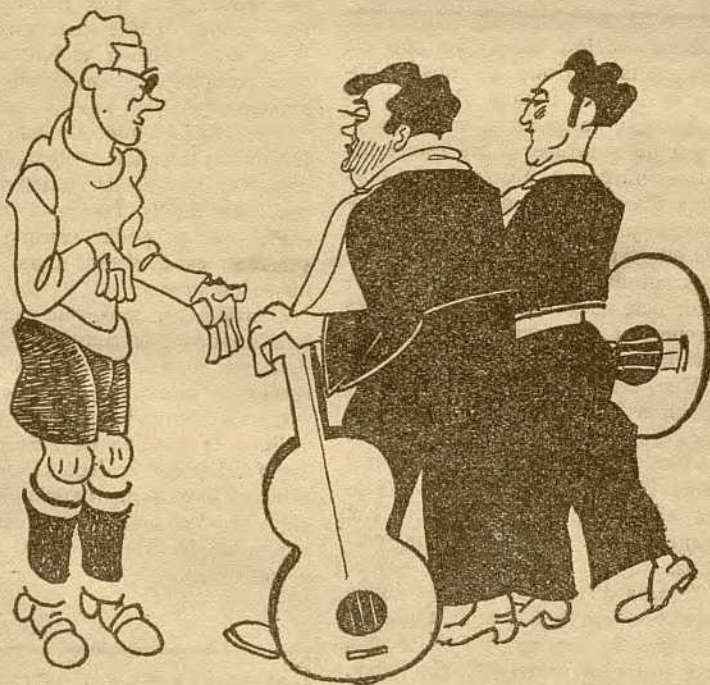
Actualment al Poble Nou hi ha una figura tan popular com en Florensa a Gràcia. Es en Manyé. L'home que s'ha captat les simpaties de la barriada. Un «però» només li posen els poblenovins. Aquella tarda, negra sombra, al camp del «Sans», que apartà d'ells la possibilitat que tenien de passar al grup dels bons.

Però ja la hi tenen mig perdonada, i al començament del campionat ningú no voldrà recordar-se'n.

No obstant, que vigilin. Més d'un duende volta pel Poble Nou, a les nits, amb intencions no gaire bones per ells. I a fi de comptes els passarà com els altres que feren el salt del mico per abastar un mos de pa que ells no els podien donar.

I aleshores les noies de la rialla a flor de llavi, tindran un altre desengany a sumar als molts que ja han tingut.

EL NOI DE LES CORTS

«TANGOTERAPIA»

—Així no necessita que li cantem res?

—Oh, no; avui, com que no he jugat, no em fa mal res.

A. MARTI
 Sucesor de A. MIRANDA : Fàbrica de
 Mobles de Jonc
 i Mimbres : Moissesses. Tenda de
 Campaña Plaxa i
 Camp. Parasols
 desde 55 ptas.
CARRER BANYS NOUS, 15

MOTOCICLETES
B·S·A
 CONCESSIONARIS
GAZARO I LOPEZ
 Rambla Catalunya, 104 i 111: BARCELONA

UN GRAN PARTIT

A la ciutat jardí Les Hespèrides, tot s'havia constituït científicament. Res té d'estrany, doncs, que en erigir-se el club «Flor de l'Esport», sos components fossin la sisena essència de l'academisme. Abans de posar-se a jugar, estudiaven les normes més pures i clàssiques. I encara això, després d'haver obtingut llicència facultativa, acreditativa que llur salut els permetia dedicar-se als jocs esportius, com es dedicaven als florals.

La qual cosa hauria donat uns fruits, veritablement saborosos. A cada partit afegien a la fragància de la població, el flaïre del lloer. Ultimament, sobretot, en guanyar a un titulat «Invencibles» per un resultat de tretze a cap.

No cal dir, doncs, l'expectació que cridà el despertador, quan els tocà jugar de campionat, amb un altre equip, que portava feta una campanya, que ni abrillantada amb Netol. Era aquest, el d'un club nascut al baf d'una puda de la Barceloneta, per la qual cosa, fou batejat «Puda F. C.». Sos components, tots descarregadors del moll, eren fardells de carn, enquistada dintre un jersei. El que menys, pesava 85 quilos. Encara que de tècnica primitiva, hi havia jugadors de renom. Tals, en Botifarra, en Tarumba. El Borni... Aquest actuava de porter, arrambat sempre a un pal, pel defecte de la vista. La veritable estrella era, però, en Barret, defensa dreta. No li anava molt lluny (uns sis metres) el defensa esquerra Fort. Pot ben dir-se, que el conjunt Barret-Fort, era el que més sobresortia de l'equip. Aquest, però, es presentava avui orfe dels germans Morros, a causa d'accidents d'anteriors partits. Les lesions dels Morros representava una tara a l'onze. Sobretot, pel que toca al davanter, que féu que l'equip sigués tocat d'un ala, puix en lloc de l'habitual Culi-Morros, jugà Culi-Melich.

El dia del partit acudí a Les Hespèrides una gran gentada, de tots els pobles de la comarca, presa d'una gran nerviositat. Le discussions, ja acalorades, pujaren al roig viu, en conèixer-se les manifestacions dels capitans adversaris, Barret i Arruga, anunciant un *match*, més ardorós que un agost.

Fins el bell sexe es delectava, preveient un bon partit amb els forasters. Els «floreros», com eren anomenats, es mofaven de la poca preparació dels contraris que, el mateix dia de la batalla, fumaven escanya-pits.

Abans de l'hora marcada es demostrà que el partit havia portat més gent al camp que la «Junta de Reintegració».

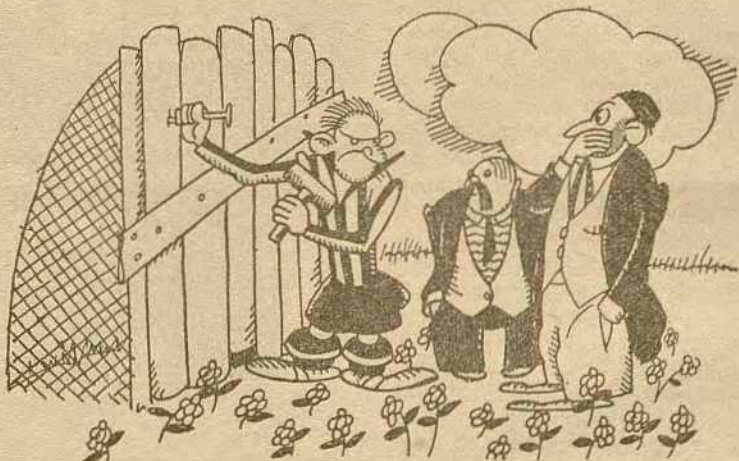
Esclatà una ovació, en aparèixer els de casa, amb l'Arruga al front. Un gran sentiment d'hospitalitat es revela amb les aclamacions que saluden l'aparició dels pudents, amb el gran Barret al cap.

Tot seguit, es palesen dues oposades modalitats de joc. El fos en el motllo estètic dels «floreros» i el contundentment tempestuós dels adversaris, per bé que les entrades d'aquests són tan nobles com les de les cases del carrer de Moncada de Barcelona. No vol reconèixer-ho així, però, el públic, i comencen unes bronques, d'aquelles que engreixen els laringòlegs. En una arrencada del davanter-centre foraster, arrenca la xarxa, picona el porter i axafa la pilota, marcant el primer gol. Els crits del públic arriben al cel. Amb nova pilota, continua la lluita. Un dels casolans, arriba prop de gol, però, rumiant si havia de xutar amb la dreta o l'esquerra, d'acord amb la assignatura que havia es-

tudiat, li birlen la bala. De cop i volta, el mig Tarumba xuta i obté el segon gol. Els «floreros» somriuen burlescament, puix, en bona doctrina, un mig no deu tirar mai a gol, sinó passar als davanters. La lluita és ferèstega i per part dels visitats, ja no és a tot tren, sinó a tot camió, atropellant els contraris com si fossin senzills peatons. No cal dir, que es fan amos del terreny. Si bé cal fer constar, que acabat el partit, el fornaren a llurs legítims propietaris. En arribar al descans, l'ambient està efervescent com gimnàstica. Ai no, com magnèsia. Ara havia confós la gimnàstica amb la magnèsia.

En recomençar la pugna, els «floreros» surten amb dos jugadors menys, als quals estant cosint un set al físic, a la infermeria.

Comença el joc amb uns centres d'en Culi, més perillosos que un Centre terrorista. La competició torna a ésser acarnissada, esdevenint un cas xocant. El camió Fort

EL PORTER NOU

—Però què fa ara?

—Veuran; no m'han dit que jo seria el «guardavalla»? doncs, hi poso la valla, vet-ho aquí!

—Jo, si no fos per la família, hi aniria, a Santander.
 —Ah! La seva família s'hi oposa?
 —No. Però com que som tants, em costaria un ull de la cara.

xoca amb un interior dels locals. Els local, no volem dir edificis, sinó jugadors del país. Els dos queden en terra i en anar-los a auxiliar, es troben amb què el peu d'en Fort havia atravesat el cos del davanter. Els del públic, com energúmens, demanen penal. Que el jutge no concedeix, puix l'entrada havia estat tan noble, que la sang que rajava de l'interior de l'interior, era blava. Renunciem a contar els escàndols i les invasions del camp pel públic, per no ésser més pesats que un boxador. Entretant, els «pudents» anaven marcant un gol darrera l'altre, fins a set. Diguem que no es poden marcar de cap més manera que correlativament. Els locals, estaven més desmoralitzats que un cabaret. En un moment de confusió en que en Baptista, porter dels locals (sempre referint-nos a jugadors, i no a edificacions) anà per terra, un davanter contrari li etziva puntada de peu al cap, separant-li del cos. Ningú no se'n donà compte i es jugà amb el cap del porter, en comptes de la pilota. Fins que el reffi s'hi fixà. Fixar-s'hi un reffi! I nova Salomé, reclama el cap del Baptista. Amb les mans al cap (l'alié, no el seu) filosofa com modern Hamlet. El porter, que endemés de moltes pessetes, havia cobrat un

gran afecte al club, volia continuar actuant. I com que no en tenia, els companys no li podien treure del cap. El retiraren a viva força. Però el partit (el joc,

no el porter) no pot continuar, puix esdevé un aconeteixement. Sense preàmbuls ni discursos, tot improvisat, es fa la cerimònia de col·locar una primera pedra. La qual cosa té lloc, a l'esquena de l'àrbitre per les seves arbitrarietats. I amb activitat ianqui, darrera la primera, col·loquen la segona i així successivament. La pobre víctima surt amb les mans al cap (ara el seu). I després ponderaran les pedregades en què les pedres caigudes són com ous de gallina! El reffi d'avui, sempre recordará aquell canó de 30 centímetres!

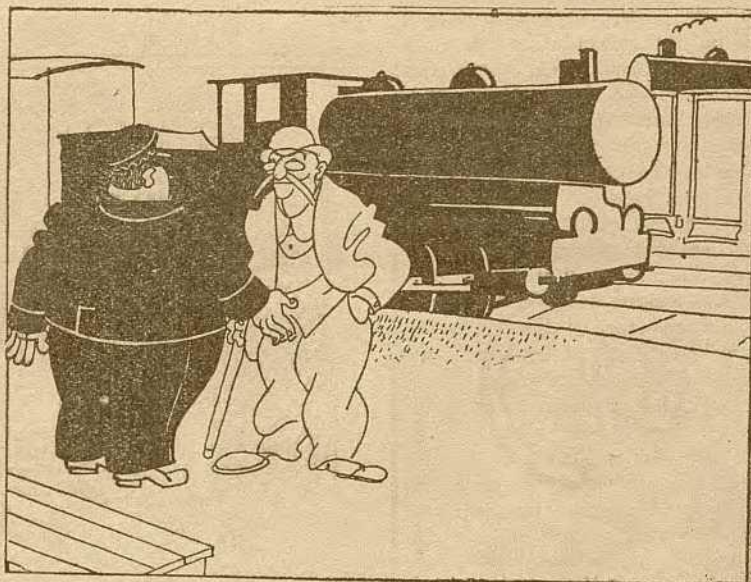
El resultat oficial quedà en 7 a 0. Digueren els barcelonets que el partit els havia satisfet, puix s'havia desenrotllat, baix el concepte viril que ells tenen del futbol. Que no eren sensibles i que per això els feia gràcia l'estat deplorable dels seus contraris, amb un certificat mèdic a la butxaca, provant que el futbol no els podia malmetre la salut. Aquest encontre ha deixat memorable record a Les Hespèrides i hom diu que influirà en l'actuació futura de «La Flor de l'Esport». I aquest onze, que era l'equip que tenia l'ànima blanca, hom diu que se la farà tenyir.

J. F. C.

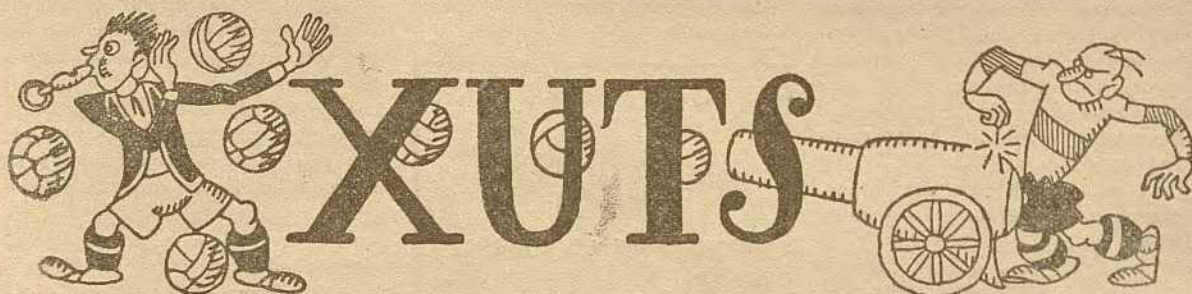
Perboromentol

Gran dentífric i desinfectant. — Higiene i blanqueig de les dents

(De La Veu de Falset.)

—Es a dir, que no hi ha tren especial. Es veu que no hi ha tan entusiasme.
 —Entusiasme, rai! El que hi ha és pànic.

En Mas, el popular cambrer del Tívoli, i entusiasta admirador de l'«Espanol», no cap a la pell perquè hi ha dos xuts dedicats a la seva modesta persona fins a l'extrem que tots els cambrers se'l miren amb una mena d'admiració barrejada amb una mica de gelosia. Però a l'ensems passa un fort disgust, ja que el xut que fa referència a l'ampolla de conyac no deixa d'ésser una fantasia que els de la penya d'en Zamora, Portas, etcètera, volen que es converteixi amb una realitat, no deixant-lo cap tarda tranquil fins que la seva butxaca es buidi i puguin assaborir el tres cepes.

I per la seva desgràcia, la penya barcelonista que a la nit es reuneix al mateix cafè amb en Torralba al davant, també volen que's n'hi pagui una de tres cepes. Malgrat tot, vol esbrinar qui ha escrit els xuts perquè de satisfet li vol pagar un sopar.

I del popular Mas n'explicarem una de les facècies més còmiques i que de resultes d'ella ha perdut fins el bisoné.

Un dia se li va presentar un senyor preguntant per ell i un cop fetes les presentacions de rigor,

va pregar-li que es deixés fer un interviu, ja que pel seu constant servei a la penya de l'«Espanol», que cada tarda es reuneix a la terrassa del Tívoli, l'asiduitat d'en Zamora n'és prou coneguda, podria donar unes impressions que si no eren de primera mà, almenys el suficient interessants per atraure l'atenció del públic. L'home no hi veia de cap ull i el fum de la glòria (aquesta Glòria no és cap amiga) li pujava al cervell i deixant-se convèncer, quedaren citats al migdia a la Granja Royal a dinar. Li féu l'interviú, garlaren

ESTABLIMENTS CAP2!2CUA

FAMOSOS RESTAURANTS

DIPUTACIO. 202 (entre Aribau i Montaner)
i PASSATGE DEL CREDIT, 517, en el mateix
carrer Ferran · Tels 2230-A i 1999-A Barcelona

qui-sap-lo temps i després del sardanapalenc tiberi i a l'hora tràgica de la factura en Mas amb un desprendiment digne d'un Creso i amb la propina que ja es cobra sempre ell mateix, va pagar el banquet amb la satisfacció de l'home que passa a la posteritat després de fer una acció heroica. El més xocant del cas és que l'interviú no va sortir a cap diari i això que va comprar fins els d'Almendralejo del Tajo i que el soci que se li va cruspí el banquet no l'ha vist més.

De resultes d'aquesta bromada, cada dia prega al jersei que conserva d'en Zabala (era el jersei que portava el dia que en Zabala va jugar amb una sabata) que el guardi de periodistes farts.

En Planas, el desaparegut Planas, el que fins ara ha ensenyat als francesos la manera de jugar al futbol, ha retornat com altre fill pròdig a la casa pairal. Però

com que no ha trobat acomodament a casa nostra, ha fet tractes amb el «Deportivo Alavés» per anar a jugar i entrenar.

Del que hi hagi de cert, un altre dia ja en farem mig petricó.

Ens diuen que la Federació, en saber que en Torralba marxava a Mèxic i que s'acomiajava de l'afició de Catalunya, tenien el propòsit de fer-li un present a fi que recordés que en aquella casa es recorden dels bons i saben fer justícia. En Guixà, que és un trumfo en qüestions de saber fer triomfar la justícia, vetllarà perquè sigui una realitat el que sols és un projecte.

Les dues víctimes immolades, senyors Bargués i Domènech, patiren horrors durant les set hores mortals que va durar l'Assemblea del «Barça» i quan tingueren la completa certesa que la seva exclusió era inapel·lable, s'exclamaren així:

—El més trist és que han estat els nostres amics...

Ara calculin, si els amics varen fer això, què devien fer els enemics.

El millor cotxe petit és

6 cilindres : 10 H. P.

CONCESSIONARIS

Garatge Granvía - Corts, 484

SALÓ D'EXPOSICIO : Rambla de Catalunya, 62

NAVIERA MALLORQUINA

:: PALMA DE MALLORCA ::

De Barcelona per a Palma sortirà tots els dimarts i divendres a les sis de la tarda el magnífic vapor

MARIA MERCEDES

Admetent carga i passatge a preus mòdics

CONSIGNATARI

BARTOMEU OLIVER

CRISTINA. 5 - TELEFONO 2868 A.

Es tanta l'afició que té als gosos el palafrugellenc i versallesc Mas, que en una pitillera de plata hi porta esmaltat el cap d'un fox-terrier amb aires de Terranova.

Segons ens han dit, és obsequi d'una admiradora.

Que per molts anys en pugui disfrutar (ens referim a totes dues coses).

Don Epifanio, després d'ésser reelegit, fou tan l'entusiasme i l'agraïment que sentí, que convençut que tot sacrifici era poc, tingué el gest heroic d'oferir-se en un arranque per acompanyar l'equip a Santander a jugar la tercera final.

Els socis restaren tan impressionats que tot seguit acordaren demanar al senyor Sunyol que l'any vinent treballi la medalla de mèrit per a don Epifanio.

Al senyor Domènech, abans de marxar, li oferiren una quantitat respectable per la barba. Però el senyor Domènech no escoltà a ningú.

—Ja que no em volen a mi, m'emporto la barba i que s'ensorri el «Barça» amb tots els filisteus!

Heus ací el nou Samsó que resuscita i fa una altra disbauxa.

Quan don Arcadio es va alçar en plena Assemblea del «Barça» i va declarar solemniament que si la *tournee* no era convenient no es celebraria, els socis restaren admirats de tanta magnanimitat i condescendència i entregaren tota la confiança a la Junta, convençuts que se la mereixien.

I és que els socis, admirables socis!, no sabien que malgrat les paraules de consol que els acabaven de prodigar, el «Barça» tenia ja la *tournee* decidida.

...I feia quinze dies que els passatges per Amèrica estaven presos.

Ens imaginem la sorpresa que tindran en llegir això els socis que encara estaven en èxtasi.

Vostès no ignoren que en Zamora era perjudicat en «panas» i que quan no rebentava, tenia avaria al carburador i quan no les bugies li feien figa. Doncs bé, d'ençà que en Broto li fa de mecànic, ja no li succeeix res d'això.

Ara el cotxe no se li engega ni a empentes.

LA MARCA

PRODUCE DE LA "GENERAL MOTORS", ES LA QUE HA CONSIGUIT MAJOR VENDA EN L'ANY ACTUAL 1928

LA MILLOR PROPAGANDA
SÓN ELS FETS

Des del cotxe més luxós fins la camioneta més industrial tan sols **CHEVROLET** els serveix

ELS NOUS CONCESSIONARIS
Comercial Industrial
Automòbil
Pasqual Sogas

Diagonal, 394 al 398 cantonada Girona
Telèfon 2335-G :: BARCELONA

entreguen a l'acte tots els diferents models del catàleg en condicions que ningú pot igualar

El nostre moderníssim taller de reparacions permet acceptar tota mena de treballs amb tota garantia

Amb la nostra secció de recanvis i accessoris, la nostra venda permet fer el màxim de condicions al mínim preu

Gasolina
Neumàtics
Olis
Accessoris

Demanin's preus i es convenirà. Som la casa més important del ram

Els jugadors del «Barça», que no tenien «smocking» han passat un calvari abans no han trobat un sastre que els el volgués fer.

Amb tot, han hagut de deixar paga i senyal i fer veure que els necessitaven per anar a Gratallops.

Es veu que els sastres encara no senten parlar d'smockings per anar a Amèrica, senten esgarriances i es veuen passant el platet.

A Sabadell va tenir lloc l'Assemblea reglamentària del «Centre d'Esports» el prop pasat divendres, aquest any no va assistir-hi en Feliu Ribé, que era l'encarregat oficial de fer acabar la reunió amb un vot de remerciament a la Junta per l'encertada tasca realitzada, i per la lamentable falta d'assistència del concertant del xiulet sabadellenc.

La reunió va acabar de ben distinta manera, ja que un soci, en donar-se compte de la dimissió del senyor Casals, va demanar la de tota la Junta, quina proposició no va tenir-se en consideració.

En Bertazzolo és un boxador del més divertit que es pugui imaginar. Si les condicions del combat a realitzar li convenen està bo, però, si al revés, no li són favorables, llavors fins és capaç d'agafar el catarro, el tifus i una infinitat de malalties més.

El graciós és que el dia que li agafi alguna malaltia «veritable», llavors tothom creurà que es tracta d'un «truc».

Del Baül de dilluns passat, parlant de la futura excursió dels «blau-grana», copiem:

«Acompañarán al equipo el entrenador señor Forn, el masagista señor Cazcarra y el servidor Modesto, yendo como jefes, dos delegados del club que deben ser designados todavía. Parece ser que existen dificultades para que éstos sean elementos de la Directiva por cuanto de la saliente no había ninguno de ellos cuyas obligaciones particulares les permitieran tan prolongado desplazamiento. Será cuestión de ver si entre los que han sido elegidos en la última asamblea hay alguno que pueda acompañar al equipo.»

Alguno que pueda acompañar al equipo?

Estem segurs que a última hora hi hauran bufetades... i no precisament per quedar-se a Barcelona.

Es molt probable que de retorn d'Amèrica, l'equip del «Barça» es quedi a fer parada y fonda a Canàries.

Per a tranquil·litat dels socis, podem assegurar que no serà per practicar la «caça del canari».

Para muestra basta un Padrón, diuen els directius «blau-grana», arrufant el nas.

De la ressenya publicada al Baül de dilluns passat, referent al partit «Gràcia-Sabadell», no podem resistir la temptació de copiar aquest tros:

«De todos modos, hubo algún momento que se apartó de los mencionados, y entonces se vió algo práctico, que los muchachos, a pesar de su juventud y también de su inexperiencia en esta lides por su corta actuación, en plan «serio», saben hacer si las circunstancias se les presentan un tanto favorables.»

En plan «serio»?

Si en Nobile llegís això es quedaria glaçat.

(I perdonin la frescura!)

El «Barça» pensa emportar-se'n a Amèrica un dels nostres refis.

Lí recomanem en Comorera. La seva mímica estem segurs entusiasmaria els americans.

L'«Europa» va anar a Mallorca per fer dos partits. Els directius de l'«Alfonso XIII» varen pregar als «graciençs» que fessin una bona demostració del que era el seu joc.

L'«Europa» va correspondre molt atentament: un partit catastròfic al primer dia i un de colossal al segon, per deixar ben sentat allò d'una de freda i una de calenta, que diuen els nostres aficionats.

Res, tota una demostració.

El veritable
èxit de l'home
és sens dubte
el vestir
bé

a 45, 55 i 65 pessetes «corle». Per a obtenir una bona confecció, disposem d'un tallador de primer ordre i amb uns preus reduïts

Plaça de l'Angel, n.º 1 - Via Laietana, n.º 25

Vestir bé i gastar poc sols s'aconse-
guen comprant el «corle» del trojo a la

**Gran Panyera i Sastreia
BA TEXTIL CATABANA**

Actualment «corles» de trojo d'estiam garantit

Diumenge passat en l'«Europa» (reserva) debutà en Gàndara, «ex-vilafrancu» i «ex-terrassenc», fent un partit apoteòsic.

En Pelli ja comença a treballar l'homenatge.

Mapa Jacques
cutis forpós si
gastou la famosa

Crema-Tina

Els mallorquins, després d'haver guanyat a l'«Europa», no s'hi veuen de cap ull i tot són comentaris com aquest:

—Si hem guanyat al vencedor del «Barça», calcula què faríem

amb els propis «blau-grana»!
Santa Innocència!

D'un interviu a en Torralba publicat a La Nau de dilluns passat, ens plau copiar aquestes declaracions del degà dels futbolistes «blau-grana»:

«—No, mai m'han lesionat seriosament, ni les ferides lleus no m'han privat de jugar cap partit. «Un any, però, quan era menut, em vaig fer soci de l'«Espanyol» i jugava amb el segon equip infantil de davanter-centre i en un dels entrenaments em varen trencar el nas per tres parts. Ni mai que hi hagués jugat! Semblava com si allò fos el càstig a una rebequeria.»

Es veu que en Torralba quan es lesiona ho fa amb tota forma. Es qüestió d'aprofitar les oportunitats, oi?

Una altra declaració interessant d'en Torralba feta en l'esmentat interviu:

MOTOCICLETES

Douglas

LA MAQUINA IDEAL PER A TURISME

ROSSELLÓ, 288 (xamfrà P. de Gràcia) :: Telèf. 2562-G

COALTAR
Fonsió Pls 2'60

DR. CUIXART
firs del Teatre, 21, larmòla - Barcelona

«—Amb trenta un anys no crec gaire justificat això que em diuen de «la vella». En Rada, el famós mig-centre, quan va venir a jugar contra nosaltres, en tenia trenta vuit, i encara actua.»

Serà qüestió de canviar-li el motiu.

L'Hilari Martínez s'entrena a la Floresta, a sota dels pins, amb tot l'entusiasme de què és capaç. (I que no és poc!)

Els aficionats a la boxa que agafen el tren de Sarrià per anar a veure'l, cada dia són més nombrosos.

Tant, que en Ninyerola ja projecta establir una tarifa econòmica per presenciar els entrenaments.

Els que creien que per a bolets no hi havia com Les Planes han sofert un desengany.

L'Hilari Martínez els ha demostrat que «per a bolets» no hi ha com la Floresta.

En Sastre està aclaparant. L'smoking, segons confessió pròpia, diu

que li va tan malament i que el fa semblar un empleat de pom-pes fúnebres.

En Piera li diu, amb aquell somriure de burgès que tant li escau, tot esguardant-lo:

—Creu-me, Sastre, si portes aquest «smoking» espantaràs totes les «americanes».

Al Tostadero encara riuen del «xisto» (?).

En Zamora i en Sami es compren els barrets a can Tanganelli: Jaume I, 3.

EL MILLOR taller de sastre-
teria que gira
els abrics i vestits és **LLEONA**, 3

En Sagi ha estat pregat novament de fer un esforç i anar a Amèrica. Li han demanat per favor, que el club necessita d'ell i de les seves centrades. Li han assegurat que tots els txecoslovacs són al seu país i que a Amèrica no hi trobarà pas aquell d'aquella vegada. Li han permès, si vol, d'emportar-se'n la bufanda. No n'hi han de cuits. Ara diu que volen provar si el convencen comprant-li l'«Amflear».

VIA LAIETANA, 30

ENVIEM GRATUITAMENT EL NOSTRE CATÀLEG ILUSTRAT DEMANI'!

**El millor elogi
del petit**

**és l'opinió dels
seus posseïdors**

A nosaltres ens sembla que és el camí més directe per a arribar a port.

Hem topat amb un *Mundo* que explica una *Història de la final*, que fa eternir. Davant d'un *portento* literari com aquest, que no reproduïm perquè fóra massa llarg, ens hem quedat veient visions, i hem comparat estils per descobrir l'autor per felicitar-lo.

I ens ha semblat que no pot ésser altre que Shakespeare, Dumas, Cervantes o Fina.

Triin.

Retallem del *Mundo*:

«El «Europa» en el segundo partido, es batido por el «Alfonso III» por 2 a 1.»

Així ara a Mallorca tindran un equip santificat.

Perquè vostès bé deuen recordar-se del rei «Alfonso III, el Santo».

(Nota: Dissimulin. Es *Fernando III, el santo*, però no venia bé per fer el xisto.

ACADEMIA HISPANO-FRANCESA

DIRECTOR: D. TOMÁS GIRAU

Àvinguda del Portal de l'Àngel, 23 (cantonada al carrer de Santa Anna)

LA MES IMPORTANT EN COMERÇ I IDIOMES

Classes per a Joves, Senyors, i Senyoretes

La llista de jugadors per al viatge de la gangüeta, ha sofert lleugeres modificacions. Una de les principals és la inclusió d'en Martí a la ratlla de mitjos.

Esperem que aquesta modificació plaurà als istes, i a l'ensem que s'han demostrat les nostres dots d'endeviadors, quedarà palès al maquiavelisme del pare Montaner, que fet i fet es veu que encara furga per sota mà.

Diu el *Mundo*, parlant de la primera final:

«...el partido se ensució de un modo lamentable, poseídos ambos bandos por el ardor del triunfo, lo cual disculpa, sino aquellos extremos, los justifica hasta cierto punto. El afán de ganar pudo más que todo.»

Sí, vaja. Tot plegat un excés de sintaxi i de versificació.

L'excursió del «Barça» a Amèrica ja sembla una *tournee* de comics. L'un exigeix la dona, l'altre la sogra i les cunyades, l'altre la promesa.

Ay «Barça», què mal te veu!

En Carlitos Gardel espera amb impaciència l'arribada del «Barça» a Amèrica.

Segons ens han dit, sap catorze tangos nous que faran plorar d'èmoció a l'equip del «Barça».

El més impacient de tots és en Platko.

I el que té més bola a en Gardel és el senyor Moragas, que acompanyarà l'equip del «Barça» en qualitat de directiu i de metge.

I és que el doctor Moragas no creu amb la «tangoteràpia»: considera en Gardel com un *curandero* que exerceix sense pagar contribució.

Ara ja podem dir exactament quan es casarà l'«Hombre-llagosta».

En Sami es casarà per l'octubre tornant d'Amèrica.

Així ens ho ha assegurat un espia ben informat.

CASA ROSICH

ARTICLES DE GOMA
PER A BANY

.....

RONDA S. PERE, 7

SUCURSALS:

AVINGUDA P. ANGEL, 21

TAPINERIA, 33

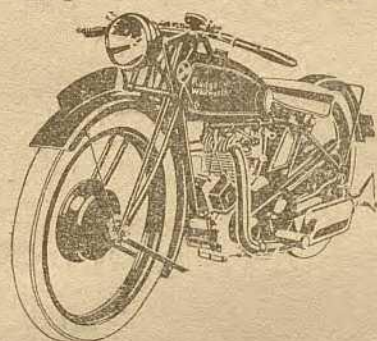
Quan ja no es parlava de la barba del senyor Domènech ni de la corbata del senyor Claveguera, ha sorgit una nova mascota:

L'abric de pell de cabra!

Amb l'abric de pell de cabra no insistirem, perquè qui el porta és una senyora i les nostres bromes podrien molestar-la.

I nosaltres, per sobre de tot, som atents, discrets i cavallerosos.

R U D G E

3. SUBIRANA : Cloris, 75

A la funció organitzada per la Peña «Els Tres» en homenatge al «Barcelona», que tindrà lloc la vetlla del dilluns al Colisseu Pompeia, hi prendran part en Piera, en Sastre, l'Arocha, en Castillo, en López i una colla més.

Els directius han promès assistir-hi per veure si és veritat que tots els jugadors són uns perfectes comedians.

Malgrat que en mantes ocasions ja han pogut comprovar-ho.

La qüestió d'escollir un periodista per acompanyar l'equip del

«Barça» a Amèrica s'ha convertit en un problema.

En Llopis, que s'havia ofert a fer la travessia de l'Atlàntic pagant-se les despeses de la seva butxaca, no ha estat acceptat per la Junta, car don Arcadio amb en Llopis hi veu un bolxevic perillós capaç de sublevar l'equip.

A darrera hora, però, sembla que el benemèrit senyor Suñol subvencionarà la plaça de periodista i n'hi enviarà un que sigui de confiança.

Potser en el número pròxim ja podrem dir què és.

Tots els periodistes que esperaven traslladar-se de Santander a Sant Sebastià per presenciar el combat Uzcudun-Bertazzolo han sofert un cop mortal en veure que s'havia aplacat per al dia 7.

Perquè una vegada a Barcelona ja no és tan fàcil tornar-hi.

Per primera vegada, a la present temporada, el «Barça» s'ha vist obligat a tornar el taquillatge que li corresponia, per no poguer-lo col·locar, ni regalant-lo.

En canvi, els de Sant Sebastià, potser per primera vegada, han quedat curs de taquillatge.

Coses de la passió i de les distàncies!

BAÑOS SAN MIGUEL, S. A.
PILA Y OLEAJE :: BARCELONA

A la Federació van haver-hi empenyes per fer d'acompanyants del «Barça», però com que molts creien que en Rosich donaria el cop com l'altra vegada, a darrera hora el marmagnum no va passar de conato.

Però quan es varen assabentar de que el favoregut era en Salvà, es va intentar un plante, però ja era tard...

Imp. COSTA : Asalto, 45.—Barcelona

RESTAURANT DEL PARC
BANQUETS ■ Magnífica Terrassa sobre'l llac

Entusiasta rebuda del «F. C. Barcelona»